

اداره مخامسى :
فصله بعشبه بازاری صاحبگیر خانده.

آبولا

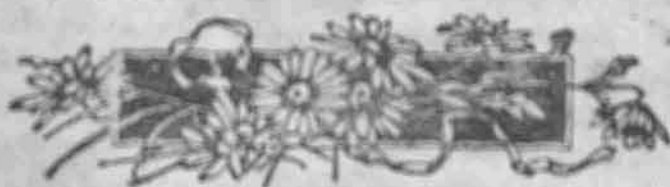
صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :
آرستووولوس د. خریسندیسی

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

ΙΑΘΕ μία ηλικία περιέχει και όλας τὰς ἄλλας ηλικίας μαζί, εἴπε κάποιος σπουδαῖος φιλόσοφος.

Δώσατε προσοχὴν εἰς τὴν γνώμην αὐτὴν καὶ δά ἴδητε, ὅτι δά σας φανῆ χρήσιμος καὶ ἀφέλιμος.

Κάποιος εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀνδρικήν ηλικίαν. Βεβαίως, τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ηλικίας αὐτῆς εἶναι ἡ ἐργασία, ἡ σοβαρότης, ἡ εὐστάθεια, ἡ μετρημένη λογικὴ σκέψις. Ἐν τούτοις, δὲν εἰσπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι ὅλος ὁ βίος ἀνὸς ἀνδρός, ὅλαι αἱ ἡμέραι τῆς ἀνδρικής περιόδου τῆς ζωῆς του, εἶναι γεμάται ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ τῆς ηλικίας του. Ἐρχονται ἡμέραι, ἴσως μόνον ὡραὶ, κατὰ τὰς ὁποίας γίνεται νεώτερος, ἐργάζεται ὡς νεώτερος, σκέπτεται καὶ γελᾷ ὡς τοιοῦτος, ὅπως πάλιν ἐρχονται καὶ στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας εἶναι παιδί, κυριολεκτικῶς παιδί.

Αὐτὸ μὴ νομίσετε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἡ ὅτι εἶναι σφάλμα τὸ θάνατον μάλιστα, εἶναι ἓνα ξεκούρασμα τῆς ψυχῆς εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν.

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἀντίστροφον ἀκόμη ἐπαληθεύει.

Εἴσατε νεοί, εἴσατε παιδιὰ ἢ μόλις ἐφηβοὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μικρᾶς αὐτῆς ηλικίας σας εἶναι ἡ ἀφροντίσια, ἡ παιδικότης, τὸ γέλιο, ἡ ἀμέριμος χαρὰ, τὸ

παιγνίδι καὶ ἡ μελέτη. Καὶ ὅμως, ἐρχονται καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡμέραι καὶ ὡραὶ, κατὰ τὰς ὁποίας σεις οἱ ἴδιοι ἀφίνετε τὰ ναυτικά σας ροῦχα ἢ τὴν κρεμασμένην πλεξίδα καὶ γίνεσθε ἄνδρες καὶ γίνεσθε γυναῖκες, καὶ τὸ παιδικὸν σας μυαλὸ ἀπασχολοῦν σκέψεις σοβαραί.

Βεβαίως, τὴν ὡραν ἐκείνην, ποῦ σκέπτεσθε τόσον σοβαρά, ποῦ ἐργάζεσθε ὡσάν μεγάλοι, μὴ μοῦ εἴπητε, ὅτι εἴσατε μικροί. Ἔχετε ἀφήσει τὴν ηλικίαν, διὰ μίαν στιγμὴν, ἔστω, ἀλλὰ πάντως τὴν ἔχετε ἀφήσει.

Δὲν μὰς ἐνδιαφέρει νὰ ἐξετάσωμεν ἐδῶ, ἂν οἱ μεγάλοι ὠφελοῦνται ἢ ὄχι ἀπὸ τὸ δάνεισμα αὐτὸ τῆς παιδικῆς ηλικίας ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὰς ἐνδιαφέρει περισσότερο νὰ ἴδωμεν, εἶναι, ἂν ἀληθινὰ πρέπει τὸ παιδί νὰ δανείζεται μερικὲς ὥρες ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων καὶ νὰ συνειθίζῃ εἰς τὰς σκέψεις των καὶ τὰς φροντίδας των.

Ἡ γνώμη μου εἶναι, ὅτι πρέπει. Καί, ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἀπόλυτος, δι' αὐτὸ εἶμαι πρόθυμος νὰ σας εἰπῶ ὅλους τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι μὲ πείθουν εἰς αὐτό.

Βεβαίως, σκοπὸς τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐξέλιξις. Ποῖο παιδί δά φανῆ τόσον ἀφελές, ὡστε νὰ πιστεύῃ, ὅτι δά μείνῃ εἰς τὴν ηλικίαν ἐκείνην παντοῦτεινά, ὅτι δά μείνῃ μὲ τὰ κοντὰ παντελονάκια, μὲ τὴν κρεμασμένην πλεξίδα καὶ μὲ τὴν τσάντα τῶν βιβλίων εἰς τὴν μασχάλην;

Κάνενα παιδί δὲν τὸ πιστεύει αὐτὸ καὶ ὄχι μόνον δὲν τὸ πιστεύει, ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μεγαλώσῃ, νὰ ζῆσῃ τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων καί, διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ μάλιστα τὴν ἐπιθυμίαν του αὐτὴν τὴν ζωηράν, εἰς τὰ παιγνίδια του, εἰς τὰς διασκεδάσεις του προσκοιῖται τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων, τὴν προδοκιμάζει, μὲ ἄλλους λόγους, καὶ γυμνάζεται.

Θέλετε ἓνα πρόχειρον παράδειγμα; Κυττάξτε τὸ κοριτσάκι αὐτό, ποῦ παίζει παίζει μὲ τὴν κοῦκλάν του, τὴν φαντάζεται κόρην τῆς, τὸν ἑαυτὸν τῆς θεωρεῖ μητέρα. Παρατηρήσατε τὸ σοβαρὸν ὄρος τῆς

περιποιεῖται τὸ παιδάκι τῆς, τὸ πλύνει, τὸ καθαρίζει, τὸ ξενδύνει, τὸ κοιμίζει. Εἰπέτε μου, εἶναι πλέον ἐξασετὸς τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἢ μήπως εἶναι μεγάλη; Εἶναι ἀληθινὰ μεγάλη.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἀγόρια, καὶ πρέπει. Αὐτὰ, ὅταν δά μεγαλώσωμεν, δά ἐμβουν εἰς ἓνα ὅλων διόλου ἄλλον κύκλον ζωῆς, εἰς τὸν κύκλον τῶν σκέψεων, τῶν φροντίδων, τῶν ἀγώνων τῆς βιοπάλης ὅλα, βεβαίως, αὐτὰ δὲν λαμβάνει τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ σκεφθῇ τὸ παιδί, καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἀρχίσῃ νὰ τὰ συλλογίζεται προηγουμένως. Τὰ χρόνια ἐκεῖ τὸ ὀδηγοῦν, διὰ νὰ σκεφθῇ καὶ λίγο περὶ αὐτῶν.

Ζεῦρετε τί κάμουν οἱ ἠθοποιοί, διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὴν παράστασιν των; Μανθάνουν τὰ μέρη των καὶ μίαν ἡμέραν, πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ ἡ ὡρα τῆς παραστάσεως, μέσα εἰς τὸ θέατρον τὸ κενὸν κάμνουν τὰς γενικὰς δοκιμάς των, τὰς πρόβας των, ὅπως λέγουν εἰς τὴν θεατρικὴν γλῶσσαν. Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον παίρνουν μίαν ἐξάσκησιν.

Παιδιὰ μου, δὲν ἤλθε ἡ ὡρα νὰ παραστήσετε σεις ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐνάπιον τόσου πλήθους ἀκροατῶν, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν παράστασιν αὐτὴν εἶναι ὅλη ἡ κοινωσία. Δὲν πειράζει. Ὅσας ὅμως φορές εὐρήτε, ὅτι ἡ αἴθουσα εἶναι κενή, ἀρχίσατε σεις νὰ κάμετε τὰς δοκιμάς σας, μιμηθῆτε τοὺς μεγάλους, διακόψατε τὸ παιγνίδι σας ἢ τὴν ἀφροντίσιαν σας, καὶ ἐνδυθῆτε δέκα καὶ εἴκοσι χρόνια περισσότερα ἀπὸ τὴν ηλικίαν σας. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ κάμετε αὐτό ἢ ζωὴ θέλει μίαν συνηθειαν, μίαν ἐξάσκησιν. Ἀρχίσετε νὰ συνηθίζετε εἰς τὰς σοβαρὰς σκέψεις ἀπὸ τώρα, προετοιμάζετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ τὴν ηλικίαν αὐτὴν, διὰ νὰ μὴ εὐρεθῆτε μίαν ἡμέραν μεγάλοι κατὰ τὴν ηλικίαν, ἀλλὰ μικροὶ κατὰ τὰ ἄλλα, ἀπροετοιμαστοὶ καὶ ἀδοκίμαστοὶ. Ὡ! τότε, ὅταν δά τὸ κατολάβετε αὐτό, δὲν δά εἶναι πλέον καιρὸς!

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΦΕΙΔΙ

ΕΖΟΥΣΕ κάποτε ένας βασιλεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε φήμην πολὺ σοφοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸς ἤξευρεν ὅλα τὰ πράγματα καὶ ἐνόμιζε κανείς, ὅτι ὅλα τὰ μυστικά τοῦ τὰ ἔλεγε ὁ αἶρας.

Ὁ βασιλεύς αὐτὸς εἶχε μίαν συνήθειαν: Κάθε μεσημέρι, ὅταν θὰ ἐσηκόνοντο ὅλοι ἀπὸ τὸ γεῦμα, αὐτὸς ἔμενεν εἰς τὸ τραπέζι καὶ διέτασσε τὸν πειὸ πιστὸν τοῦ δούλου νὰ τοῦ φέρῃ μιὰ σουπιέρα, τὴν ὁποίαν εἶχε κρυμμένη. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν σουπιέρα ἐτρωγε κατὶ ὁ βασιλεύς, ὅταν εὐρίσκετο μόνος.

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ μάθῃ τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ μυστικὸν φαγητὸν τοῦ βασιλέως καί, μίαν ἡμέραν, ἤνοιξε τὴν σουπιέραν καὶ εἶδε ἓνα μεγάλο ἄσπρο φεῖδι.

Ἐκοψε τότε λίγο ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἔφαγε. Τότε παρενθὺς ἤκουσεν ἓνα ἰδιαιτερόν ἄγνωστον ψιθυρισμὸν, ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε τὰ πουλιά, ποῦ ἦσαν ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Τὰ πουλιά, ἐνῶ δι' ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον ἐκελαῖδοῦσαν, δι' αὐτὸν ὁμοῦ ὠμιλοῦσαν καὶ συνεννοοῦντο. Ὁ ὑπηρέτης μάλιστα ἐκείνος ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ τὴν γλώσσάν των.

Τὸ φεῖδι ἐκεῖνο, ποῦ ἔφαγε, τοῦ ἔδωσε τὴν δύναμιν νὰ καταλαμβάνῃ τὴν γλώσσαν τῶν ζώων.

Μίαν ἡμέραν ἡ βασίλισσα ἔχασε τὸ πολυτιμότερό της δακτυλίδι. Ἀμέσως ὑποψιάσθη τὸν δούλον ἐκεῖνον καὶ τὸν διέταξεν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας ἢ νὰ φέρῃ τὸ δακτυλίδι ἢ νὰ παρουσιάσῃ τὸν κλέπτην, ἂν δὲν ἦτο ἐκεῖνος.

Ἀμα δὲν τὸ ἔκαμνεν αὐτό, θὰ ἐτιμωρεῖτο φοβερὰ. Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀθῶος, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ λυπημένος, ἐβγήκεν ἔξω εἰς τὸν κήπον τοῦ παλατιοῦ, καί, καθήσας κοντὰ εἰς τὴν μικρὰν λίμνην τοῦ, ἐσκέπτετο.

Τότε εἶδε δύο-τρεις χῆνες νὰ περιπατοῦν κοντὰ τοῦ καὶ νὰ συνομιλοῦν. Αὐτὸς ἐκατάλαμβανε πλέον τὰς ὁμιλίας των.

Κάθε μία ἀπὸ αὐτὰς ἔλεγε εἰς τὰς ἄλλας πῶς ἐπέρασε τὴν ἡμέραν της. Καὶ ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἤκουσε τὴν τρίτην νὰ λέγῃ:

— Ἐγὼ κατάπια σήμερον ἓνα χρυσὸ δακτυλίδι, ποῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς βασίλισσας.

Τότε ὁ ὑπηρέτης δὲν χάνει καιρὸ, πιάνει τὴν χῆνα ἐκείνη, τὴν πηγαίνει εἰς τὸ μαγειρεῖο, τὴν δίδει νὰ τὴν σφάξουν καὶ μέσα εἰς τὸ στομάχι της εὐρίσκει τὸ χρυσὸ δακτυλίδι.

Φαντάζεσθε τὴν χαρὰν ἐκείνης καὶ τὴν χαρὰν τοῦ ὑπαρέτου. Ἡ βασίλισσα ἐπανέδρασε τὸ δακτυλίδι της καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐσώζετο. Ὁ βασιλεύς, διὰ νὰ βραβεύσῃ τὴν τιμιότητά του, τὸν ἠρώτησε τί θέλει τότε ὁ ὑπηρέτης ἀπάντησε:

— Μεγαλειότατε, ὁὐκ ἔχω ἓνα ἄλλο καὶ μερικὰ χρήματα. Θέλω νὰ γυρίσω τὸν κόσμον.

Ὁ νέος μας μὲ τὸ ἄλογόν του ἤρχισε νὰ

πε τὰ ἀξιοθέατα πράγματα τοῦ κόσμου. Μίαν ἡμέραν ἐσταμάτησε κοντὰ εἰς μίαν λίμνην. Ἐκεῖ εἶδε τρία ψάρια νὰ εἶναι πλεγμένα εἰς τὰ δίχτυα καὶ νὰ κλαίουν καὶ νὰ θρηνοῦν, διότι θὰ ἀπέθνησκον. Ὁ νέος μας κατάλαβε τὴν λύπην των ἀπὸ τὰ λόγια, ποῦ ἔλεγον, τὰ ἐλυπήθη, ἔσχισε τὸ δίχτυ καὶ τὰ ἐλευθέρωσε.

Τότε τὰ ψάρια τὸν ἠχαρίστησαν καὶ τῷ εἶπαν:

— Καλέ μας κύριε, σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ποῦ θὰ σοῦ πληρώσωμεν τὸ καλὸ, ποῦ μᾶς ἔκαμες.

Ὁ νέος ἔχαμογέλασε μὲ εἰρωνείαν, διότι ἐσκέπτετο:

— Τί καλὸ θὰ ἠμπορέσουν νὰ κάμουν τὰ ψάρια εἰς ἓνα ἄνθρωπον;

Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀπεμακρύνθη.

Ἐξηκολούθησε τὸ ταξίδι του. Τώρα ἔπερνούσε μίαν μεγάλην πεδιάδα.

Ἐκεῖ ἤκουσεν ἀπὸ τὴν γῆν ἓνα ψιθυρισμὸν. Ἐπρόσεξε καὶ ἤκουσεν, ὅτι ὁ ψιθυρισμὸς αὐτὸς ἦτο ἡ ὁμιλία τῶν μυρμηκῶν. Ἐπρόσεξε καὶ ἤκουσεν.

Ὁ βασιλεύς τῶν μυρμηκῶν εἶχε μαζεύσει τὰ μεγαλειότερα μυρμηκία καὶ τὰ ἔλεγε:

— Τί νὰ κάμωμεν μὲ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, ποῦ δὲν μᾶς ἀφίνουν ἡσυχίας; Ἐνῶ ἡμεῖς δὲν τοὺς πειράζομεν, αὐτοὶ μᾶς καταστρέφουν. Κυντάξτε ἔδῳ, τώρα παίρνουν ἔφιπποι καὶ μὲ τὰ πόδια τῶν ἀλόγων των σκοτόνουν τοὺς ἀδελφοὺς μας.

Ὁ νέος ἤκουσε καὶ ἐνόησε τὴν ὁμιλίαν ἐκείνην, ἐλυπήθη τὰ κατὰ τὰ μυρμηκία καὶ ἐτράβηξε τὸ ἄλογόν του εἰς ἄλλο μέρος, διὰ νὰ μὴ τὰ πατῇ.

Εἶδεν αὐτὴν τὴν γενναίαν προᾶξιν ὁ βασιλεύς τῶν μυρμηκῶν καὶ ἐφώναξε:

— Καλέ μας κύριε, σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ποῦ θὰ σοῦ πληρώσωμεν τὸ καλὸ, ποῦ μᾶς ἔκαμες.

Ὁ νέος ἔχαμογέλασε μὲ εἰρωνείαν, διότι ἐσκέπτετο:

— Τί καλὸ θὰ ἠμπορέσουν νὰ κάμουν τὰ μυρμηκία εἰς ἓνα ἄνθρωπον;

Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀπεμακρύνθη.

Ἐπροχώρησε πολὺ εἰς τὸ ταξίδι του καὶ ἔφθασεν εἰς ἓνα δάσος. Ἐκεῖ ὑπῆρχε μία φωνηὰ κοράκων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤρχοντο ἄγρια φωνά.

Ὁ νέος μας στρέφει καὶ βλέπει ἤκουσε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῶν πτηνῶν ἐκείνων νὰ διώχουν τὰ παιδιὰ τους, διότι πλέον αὐτὰ μόνον των ἠμποροῦσαν νὰ ζήσουν.

Τὰ κορακόπουλα ἐκλαίον, διότι ἦσαν ἀκόμη μικρά. Ὁ νέος μας τὰ ἐλυπήθη, ἐβγαλεν ἀπὸ τὸν ταξιδιωτικὸν σάκκον του τροφήν καὶ τὰ ἔδωσε.

Τότε τὰ κορακόπουλα ἤρχισαν νὰ ἐκδηλώνουν τὴν χαρὰν των καὶ νὰ λέγουν:

— Καλέ μας κύριε, σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ποῦ θὰ σοῦ πληρώσωμεν τὸ καλὸ, ποῦ μᾶς ἔκαμες.

Ὁ νέος ἔχαμογέλασε μὲ εἰρωνείαν, διότι ἐσκέπτετο:

— Τί καλὸ θὰ ἠμπορέσουν νὰ κάμουν τὰ κοράκια εἰς ἓνα ἄνθρωπον;

Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀπεμακρύνθη.

Ἐπροχώρησε ἀκόμη πολὺ καὶ ἔφθασεν εἰς μίαν νέαν πολιτείαν. Ὁ βασιλεύς τῆς πολιτείας ἐκείνης δὲν εἶχε παιδί καὶ ἐζητοῦσε τὸν πειὸ ἔξυπνο καὶ ἱκανὸ νέον νὰ τὸν κάμῃ παιδί του, νὰ τοῦ δώσῃ τὸ βασίλειόν του καὶ τὴν κόρην του.

Ὁ νέος μας παρουσιάσθη καὶ ὁ βασιλεύς τοῦ ἐπρότεινε:

— Θὰ σοῦ δώσω τρία προβλήματα νὰ λύσῃς ἂν τὸ κατορθώσῃς, εἶσαι ἄξιος νὰ γίνῃς παιδί μου.

Ὁ νέος ἐδέχθη καὶ τότε ὁ βασιλεύς ἐπῆρε τὸ λαμπρότερό του δακτυλίδι, τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἶπεν εἰς τὸν νέον:

— Τρέξε εἰς τὸν πύθμενα τῆς θαλάσσης νὰ μοῦ φέρῃς τὸ δακτυλίδι αὐτό.

Ὁ νέος, λυπημένος, δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ ὅτε βλέπει τρία ψάρια νὰ φθάνουν εἰς τὴν παραλίαν καὶ νὰ ἀφίνουν εἰς τὰ πόδια τοῦ νέου ἓνα μεῖδι. Ὁ νέος μας ἀνοίγει τὸ μεῖδι καὶ βλέπει μὲ θαυμασμόν, ὅτι ἐκεῖ μέσα εὐρίσκετο τὸ χρυσὸ δακτυλίδι τοῦ βασιλέως. Τότε μὲ χαρὰν τὸ παίρνει καὶ τὸ φέρει εἰς τὸν κάτοχόν του.

Ὁ βασιλεύς ἐχάρη καὶ ἐπρότεινε τὸ δεύτερον πρόβλημά του.

Ἐσκόρπισεν εἰς ἓνα χωράφι δέκα μεγάλους σάκκους σιτᾶρι καὶ εἶπε:

— Θέλω ἔως αὔριον τὸ πρῶν νὰ μαζεύσῃς τὸ σιτάρι αὐτὸ σπύρον πρὸς σπύρον καὶ νὰ γεμίσῃς τοὺς σάκκους αὐτοὺς, χωρὶς νὰ λείψῃ οὐδὲ εἰς κόκκος.

Ὁ νέος ἐστέκετο λυπημένος, διότι δὲν θὰ εἴμποροῦσε νὰ λύσῃ τὸ δεύτερον αὐτὸ πρόβλημα. Ὅτε ἔξαφνα βλέπει τὰ μυρμηκία ὅλα νὰ παίρνουν ἀπὸ ἓνα κόκκον σιταριοῦ, νὰ τὸν φέρουν εἰς τοὺς σάκκους καὶ νὰ τοὺς γεμίζουν. Ἐως τὸ πρῶν οἱ δέκα σάκκοι ἦσαν γεμάτοι καὶ δὲν εἴλεπεν οὐδὲ εἰς κόκκος σιταριοῦ. Ὁ νέος παρουσίασε τότε τοὺς γεμάτους σάκκους εἰς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἐχάρη καὶ ἐπρότεινε τὸ τρίτον πρόβλημα.

— Θέλω, εἶπε, νὰ μοῦ φέρῃς τὸ μῆλον τῆς ζωῆς.

Ὁ νέος δὲν ἤξευρε ποῦ ὑπάρχει τὸ μῆλον αὐτό ἔπῃγεν εἰς τὸ δάσος καὶ εἰς μάτην ἐπλανᾶτο. Ἐξαφνα βλέπει τρία κοράκια νὰ βαστοῦν εἰς τὸ ράμφος των κατὰ. Καταβαίνουν καὶ ἀφίνουν ἔμπρὸς εἰς τὸν νέον ἀπὸ ἓνα χρυσὸ μῆλον αὐτὸ ἦτο τὸ μῆλον τῆς ζωῆς.

Ὁ νέος τὸ ἔφερεν εἰς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος μὲ χαρὰν ἔκαμεν υἱόν του τὸν νέον ἐκεῖνον, τοῦ ἔδωσε τὸ βασίλειόν του καὶ τὴν κόρην του.

Καί, ὅταν ὁ νέος μας ἔβαζε τὸ βασιλικὸν στέμμα, ἐσκέπτετο:

— Τὸ στέμμα αὐτὸ τὸ χρεωστῶ εἰς τὰ ψάρια, ποῦ μοῦ πῆραν τὸ δακτυλίδι, εἰς τὰ μυρμηκία, ποῦ μοῦ ἐράζοντο τὸ σιτάρι, καὶ εἰς τὰ κοράκια, ποῦ μοῦ ἔφεραν τὸ μῆλον τῆς ζωῆς.

Καὶ ἀπὸ τότε ὁ νέος δὲν ἔχαμογέλα μὲ εἰρωνείαν, διότι εἶχε μάθει, ὅτι καὶ τὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πλάσματα εἴμποροῦν νὰ μᾶς φανοῦν χρήσιμα.

Ἄς κάμωμεν, λοιπόν, τὸ καλὸν εἰς ὅλους:

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 163)

Αἰφνης, ἐν πένθιμον γαύγισμα διέσχισε τὸν ἀέρα. Εὐθὺς ἀμέσως ὁ Φάν ἐπέστρεψε μὲ ταραχὴν φανεράν. Ἐστρεψε γύρω εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἔτρεχε πρὸς τοὺς μικροὺς κυρίους του, τοὺς παρατήρει, τοὺς ἐφώναζε καὶ τοὺς ἐζήτησε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— Ἐξάπαντος κατὶ σπουδαίον τρέχει, εἶπεν ὁ Μπριάν, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ καθυστερήσῃ τὸν σκύλον.

— Ἄς πάμε ἐκεῖ, ποῦ θέλει νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν, κάμων σημεῖον εἰς τὸν Βίλκοξ καὶ τὸν Σερβὴ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων, ὁ Φάν ἐστάθη ἐπάνω εἰς ἕνα σωρὸν κλάδων καὶ θάμνων.

Ὁ Μπριάν ἐπροχώρησε διὰ νὰ ἴδῃ, ἂν ὁ σωρὸς ἐκεῖνος ἐκάλυπτε τὸ πτώμα κάποιου ζώου ἢ ἀνθρώπου. Ὅταν δὲ παρεμέρισε τοὺς κλάδους, εὐρέθη ἐνώπιον ἐνὸς ἀνοίγματος.

— Πῶς; ὡστε ὑπάρχει ἐδῶ κάποιο σπήλαιον! ἐφώναζεν, ὀπισθοχωρῶν ὀλίγα βήματα.

— Πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν. Ἀλλὰ τί νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ μέσα;

— Θὰ τὸ ἴδομεν, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν.

Καὶ μὲ τὴν ἀξίνην του ἤρχισε νὰ κόπῃ τὰ κλαδιά καὶ νὰ ἀνοίγῃ πέρασμα. Ἐν τούτοις, καίτοι ἐπρόσεχε πολὺ, δὲν ἤκουσε κανένα ὀπισθὸν ἦχον.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Σερβὴς ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ ἀνοίγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπαλλαγῆ πλέον ἀπὸ τὸ φράξιμον τῶν κλάδων, ἀλλ' ὁ Μπριάν τὸν ἠμπόδισε.

— Στάσου, τῆ εἶπε, νὰ ἴδομε τί θὰ κάμῃ ὁ σκύλος.

Ὁ Φάν ἐζηκολούθει νὰ γαυγίζῃ βαθεῖα, πράγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε βέβαια νὰ καθυστερήσῃ τὰ παιδιά.

Καὶ ὅμως, ἂν ὀπῆρχε μέσα εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο κάποιο ζωντανὸν ὄν, θὰ εἶχε βγῆ ἔως τώρα.

Ἐπρεπεν, ἐν τούτους, νὰ λάβουν τὰς προφυλάξεις των. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πιθανόν ὁ ἀήρ τοῦ σπηλαίου νὰ ἦτο μολυσμένος καὶ ἀκατάλληλος διὰ τὴν ἀναπνοήν, ὁ Μπριάν ἐπῆρε μίαν δρᾶκα ἀπὸ ξηρὰ κλαδιά καὶ τὰ ἐρρίψεν ἐκεῖ μέσα, ἀφοῦ προηγουμένως τὰ ἤναψε.

Τὰ κλαδιά ἐκεῖνα, ὅταν ἔπεσαν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ σπηλαίου, ἐξηκολούθησαν νὰ καίονται ζωηρῶς, πράγμα, τὸ ὁποῖον ἀπεδείκνυεν, ὅτι ὁ ἀήρ ἦτο καθαρὸς.

— Νὰ μπεθμε λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Βίλκοξ.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν.

— Περιμένετε μόνον λιγάκι, διὰ νὰ εἰμπορέθωμε νὰ ἴδομε καλά.

Καί, ἀφοῦ ἔκοψεν ἕνα κλαδί ρητινώδες ἀπὸ μὲν πεύκην, ἢ ὁποῖα ὀφείλοντο εἰς τὴν ὕλην τοῦ ποταμοῦ, τὴν ἤναψεν, ἔπειτα δὲ, ἀκολουθεῖσθαι ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν τὸ ἀνοίγμα ἦτο πέντε ποδῶν ὕψος καὶ δύο πλάτος, ἀλλ' ἦνοιγε πολὺ περισσότερον περὶ μέσα, οὕτως, ὥστε ἐσχημάτιζε δέκα πόδας ὕψος καὶ διπλάσιον φάρδος. Τὸ ἔδαφος ἦτο στρωμένον μὲ ἄμμον πολὺ ξηρὰν καὶ λεπτήν.

Ὅταν ἐμβῆκεν ὁ Βίλκοξ, ἐκτόπησεν ἐπάνω εἰς ἕνα ξύλινο σκαμνί, τὸ ὁποῖον ἦτο τοποθετημένον κοντὰ εἰς ἕνα τραπέζι, ἐπάνω δὲ εἰς τὸ τραπέζι ἐκεῖνο ὀπῆρχον μερικά οικιακά πράγματα, μία χύτρα, παραδείγματος χάριν, καὶ μεγάλα δοτρακα, τὰ ὁποῖα ἐξάπαντος θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς πινάκια. Ἐπὶ πλέον, ἦσαν ἕνα μαχαίρι μὲ σκουριασμένο μέταλλον καὶ ἕνα κύπελλον, κενὸν βέβαια. Κοντὰ εἰς τὸν τοῖχον εὔρον ἕνα ἐρμάριον, καμωμένο ἀπὸ χονδροειδῆ σανίδια.

Τώρα πλέον δὲν ὀπῆρχε κάμμία ἀμφιβολία, ὅτι τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο εἶχε κατοικηθῆ; ἀλλ' εἰς ποῖαν ἐποχὴν καὶ ἀπὸ ποίους; Ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἐζῆσεν ἐκεῖ, εὐρίσκετο, ἀρά γε, κάπου ἐκεῖ θαμμένος;

Εἰς τὸ βάθος ὀπῆρχεν ἕν ἄθλιον κρεβάτι, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε σκέπασμα μάλλινον κατακουραλισμένο. Κοντὰ εἰς τὸ προσκεφάλαιον, ἐπάνω εἰς ἕνα σκαμνί, εὐρίσκετο ἕνα δεύτερον κύπελλον καὶ ἕνας λυχνοστάτης ξύλινος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπὶ εἶχεν ἕνα κομμάτι φυτιλιοῦ καμένου.

Τὰ παιδιά τότε κατετρόμαξαν εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμα ἐκεῖνο θὰ ἦτο ἐξαπλωμένον ἕν πτώμα.

Ὁ Μπριάν προσεπάθησε νὰ καταστειλῇ τὴν ἀηδίαν καὶ τὸν τρόμον καὶ ἐσῆκωσε τὸ σκέπασμα...

Τὸ κρεβάτι ἦτο κενόν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν καὶ τὰ τέσσαρα παιδιά ἐβγήκαν, εὔρον τὸν Φάν, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε ἐξω καὶ ἐγαύγιζε.

Κατέβησαν τότε τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπροχώρησαν ὡς εἴκοσι βήματα, ὅτε ἐστάθησαν ἀποτόμως. Κάποιο αἰσθημα φρίκης τοὺς ἐκράτησε καρφωμένους ἐκεῖ.

Ἐδῶ, μέσα εἰς τὰς ρίζας μίαις ἐλάτης, εὐρίσκατο ὅσα ἐνὸς σκελετοῦ.

Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν θέσιν ἐκεῖνην ἐπῆγε νὰ ἀποθάνῃ ὁ δυστυχῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε ζῆσει μέσα εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο ἐπὶ ἕτη πολλὰ βέβαια καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀγριὸν ὀπῆστεγον, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε χρησιμεύσει ὡς κατοικία, δὲν τοῦ ἐχρησίμευσε καὶ ὡς τάφος!

9. — Τὸ σπήλαιον.

Ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν, ὁ Βίλκοξ καὶ ὁ Σερβὴς ἐσιώπων. Ποῖος, ἀρά γε, νὰ ἦτο ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει, διὰ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ μέρος αὐτό; Ἦτο κάποιος ναυαγός, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πλέον νὰ περιμένῃ ἀπὸ πουθενὰ βοήθειαν; εἶχεν ἔλθει νέος εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν τῆς γῆς; ἀπέθανε γέρος; πῶς κατέρωθεσε νὰ ἐπαρκῆσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας του; ἂν ἦτο ναυαγός, ὁ ὁποῖος ἐρρίφθη ἐκεῖ, ὀπῆρχον, ἀρά γε, καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐσιώθησαν; ἢ μήπως εἶμιν μόνος, ἀφοῦ ἀπέθανον οἱ ἄλλοι σύντροφοί τοῦ ταξιδίου του; τὰ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν μέσα εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο, προῆρχον ἀπὸ τὸ πλοῖόν των, ποῦ ἐναυάγησαν, ἢ τὰ εἶχε κατασκευάσει μὲ τὰ χεῖρα του;

Πόσα ζητήματα, τῶν ὁποίων ἡ λύσις θὰ ἔμενε τελείως ἀγνωστος!

Καὶ μεταξὺ ὄλων ὀπῆρχεν ἕν φοβερῶτερον ζήτημα: ἀφοῦ ἦτο ἠπειρος τὸ μέρος αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον ἐναυάγησεν ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, διατί νὰ μὴ βαδίσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν καὶ νὰ εὕρῃ κάποιαν κατοικουμένην πόλιν, κάποιον λιμένα; Ἡ ἐπιστροφή του εἰς τὴν πατρίδα παρουσίαζε, λοιπόν, τόσας δυσκολίας καὶ τόσα ἐμπόδια, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ ὑπερникῆσῃ. Ἡ ἀπόστασις, τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ διατρέξῃ, ἔπρεπε νὰ θεωρηθῇ τόσον μεγάλη καὶ ἀδιάδατος; Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο βέβαιον, ἦτο, ὅτι ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος εἶχε πέσει καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἢ τὴν ἡλικίαν, ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπήλαιόν του καὶ ὅτι ἀπέθανε κοντὰ εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου ἐκεῖνου!

Καὶ ἂν τὰ μέσα τῆς σωτηρίας εἶλασαν ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, ἔδεν θὰ εἶλεπον τάχα καὶ ἀπὸ τοὺς ναυαγούς τοῦ Σλοῦγκι;

Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ὀπῆρξεν, ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ σπήλαιον καὶ πάλιν, καὶ νὰ τὸ ἐξετάσουν μὲ μεγαλειτέραν προσοχήν. Ποῖος ξαύρει, ἴσως εὐρίσκετο κάποια ἀπόδειξις, ἢ ὁποῖα νὰ φανερώσῃ κατὶ διὰ τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, διὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαμονῆς του!... Καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως ἡ ἔρευνα ἦτο χρήσιμος. Ἐπρεπε νὰ μάθουν, ἂν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ νὰ περάσουν ἐκεῖ τὸν χειμῶνά των, ἀφοῦ ἀφήσουν τὸ πλοῖόν των.

— Ἐλάτε, εἶπεν ὁ Μπριάν.

Καί, παρακολουθούμενα ἀπὸ τὸν Φάν τὰ τέσσαρα παιδιά, ἐμβῆκαν πάλιν εἰς τὸ σπήλαιον ὑπὸ τὸ φῶς ἄλλου κλάδου πεύκης.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον διέκριναν τὴν φορὰν ἐκεῖνην ἐπάνω εἰς μίαν σανίδα, στηριζομένην εἰς τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἦτο ἕνα δῆμα ἀπὸ χονδροειδῆ κηρία, τὰ ὁποῖα εἶχαν γίνεαι ἀπὸ λίπος. Ὁ Σερβὴς ἐσπευσε νὰ ἀνᾶψῃ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὸ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν λυχνοστάτην. Τότε ἤρχισαν αἱ λεπτομερέστεραι ἔρευναι.

Πρὸ παντός, ἔπρεπε νὰ ἐξετάσουν τὴν διαρῦθμισιν τοῦ σπηλαίου, ἀφοῦ πλέον δὲν ὀπῆρχε κάμμία ἀμφιβολία, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον προσέφεραν ὡς κατοικία ἦτο εὐρύχωρον, δὲν παρουσίαζε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ὑγρασίαν, καίτοι ὁ ἀερισμὸς του ἐγίνετο μόνον ἀπὸ μίαν ὀπῆν, ἀνοικμένην πρὸς τὸ μέρος τῆς ὄχθης. Τὰ τοιχώματά του ἦσαν τόσον ξηρὰ, καθὼς τοιχώματα γρανίτου, χωρὶς διόλου νὰ παρουσιάζουν σταγόνας ἀποκρυσταλλωμένης ὑγρασίας. Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ θέσις του τὸ ἐπροστάτευεν ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τῆς θαλάσσης. Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ φῶς θὰ εἰσέδεν πολὺ ὀλίγον εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἂν ἠνοιγότο δύο ἢ τρία παράθυρα, θὰ κατωρθώνετο καὶ φῶς καὶ ἀέρας περισσότερος νὰ ἐμβῇ, τόσος, ὥστε νὰ ἐπαρκῆ διὰ δέκα πρόσωπα.

Ὅσον διὰ τὰς διαστάσεις τοῦ σπηλαίου, τοῦτο εἶχεν εἴκοσι πόδας φάρδους καὶ τριάντα μᾶκρους. Ὅστε τοῦτο ἦτο βεβαίως ἀνεπαρκές, διὰ νὰ χρησιμοποιοῦνται ταυτοχρόνως ὡς κοιτῶν, ἐστιατόριον, ἀποθήκη καὶ μαγειρεῖον.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανεπιστημίου μητροπόλεως Σελουκίας
Ν. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Α Γ Α Π Η
(συνέχεια)

Ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο πρέπει νὰ προσέξῃ κανείς: μήπως ἐν τῇ οἰκογενεῖα ὑπάρχει κληρονομικὴ τις πάθησις, μεταδιδομένη ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ συζητηθῇ τις πρὸς μέλος τοιαύτης οἰκογενεῆς.

Συντόμως εἰπεῖν, δὲν ὑπάρχει βιωτικὴ σχέσηις πρὸς σύναψιν, τῆς ὁποίας χρειάζεται μεγαλειτέρα προσοχὴ καὶ ὁμως οὐδεμία συνάπτεται ἐπιτολαιότερον αὐτῆς. Ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀντρεῖς γάμοι καὶ δὲν ὑπάρχει μέση τις κατάστασις, ἀλλὰ δύναται τις ἀντόχημα νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι γάμος, ὅστις δὲν διάκειται ἐν ἀμοιβαίᾳ ἐκτιμῆσει καὶ ἐνδομύχῳ ἀγάπῃ, εἶναι ἀτυχής.

Ἄλλ' αἱ πλεῖστοι διαταράξεις τῆς ἁρμονίας προκύπτουσιν ἐκ σφαλμάτων, τὰ ὁποῖα διαπράττονται ἐν αὐτῇ τῇ συζυγίᾳ. Συμβαίνει πολλάκις, ὥστε οἱ σύζυγοι, οἵτινες καθ' ἑκάστον λαμβανόμενοι εἶναι πρόσωπα ἄψογα καὶ ἀξιοσέβαστα, ἀδυνατοῦσι νὰ ἀνεχθῶσιν ἀλλήλους καὶ καθιστῶσι τὸν βίον ἀμοιβαίως πικρόν. Καὶ αἰτία τούτου πολλάκις δὲν εἶναι χυδαῖαι κακίαι, ἀλλ' ἐρριζωμέναι καὶ καθ' ἑκάστην ἐπαναλαμβανόμεναι ἀταξίαι καὶ κακαὶ ἔξεις. Τίνες; Ἡ γρῦνια καὶ ἡ ὑπόμνησις μιᾶς δυσαρρεσκείας, ὁ χλευασμός, τὸν ὁποῖον ὁ ἀνὴρ ἐπαναλαμβάνει εἰς ἑκάστην περίστασιν, ἡ ἐξίσις καὶ ἡ ὀργή, ὑφ' ἧς καταλαμβάνεται καὶ διὰ τὰ παραμικρὰ πράγματα, ἡ ἄρνησις, ἧτις εἶναι τόσον συνήθης εἰς μερικὰς γυναῖκας, ὥστε ἀσφαλῶς δύναται νὰ συμπεράνῃ ὁ ἀνὴρ, ὅτι πᾶσα αὐτοῦ πρότασις θὰ ἀπορριφθῇ, ἡ ἀνάμιξις τοῦ ἀνδρός εἰς φροντίδας καὶ ὑποθέσεις ἀναγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς γυναίκος. Ἄλλ' ὑπάρχουσι, νομίζει κανείς, φύσεις, αἵτινες δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἀνεχθῶσι τὴν οἰκιακὴν γαλήνην, ὡσανεὶ εὗρισκον εὐχαρίστησιν εἰς πειράγματα, ἐριδας καὶ φιλονεικίας, ἐν εἶδος θεληγῆτρον, ὡς τὸ τοῦ ταμβάκου. Ἔστω καὶ τοῦτο ἄρκει μόνον νὰ μὴ παραβλαβῇ ἡ διατροφή τῶν τέκνων ἐκ τοιαύτης καταστάσεως. Διότι ποῦ μένει ὁ σεβασμός πρὸς τοιοῦτους ἀντιπαθητικούς καὶ ἀναγώγους γονεῖς;

Ἡ ἀγάπη ἔχει, ὡς ἡ σαλήνη, τὸς φάσεις αὐτῆς: δύναται νὰ ἐλαττωθῇ μέχρι τοῦ τελευταίου τετάρτου καὶ ἔτι πρὸς, μέχρις ἀποστροφῆς καὶ μίσους: δύναται ὁμως—δὲν θέλω νὰ εἶπω, νὰ ἀσθῆσῃ, διότι νεανικὴ ἀγάπη δὲν ἐπιδέχεται περαιτέρω αὐξησιν—δύναται νὰ ἀνυψωθῇ εἰς σεβασμὸν καὶ ἐκτίμησιν ἐν συνδέσμῳ πρὸς ἐγκάρδιον συμπάθειαν. Ἄλλ' ἄρα γε, ἡ πολυετής καὶ ἐδιάκοπος συζυγία δὲν γεννᾷ τὴν συνήθειαν καὶ δὲν ἀποβαίνει τις ἀδιάφορος πρὸς τὸ σύν-

ηθες; Βεβαίως, ἀποβαίνει τις τοιοῦτος πρὸς τὸ ἀνευ ἀξίας σύνηθες, ἀλλ' οὐδέποτε πρὸς τὸν ζωογόνον ἀέρα, πρὸς τὸ ἠλιακὸν φῶς, πρὸς τὸν καθημερινὸν ἄρτον καὶ ὡσαύτως οὐδέποτε πρὸς τὴν ἀρετὴν, τὴν ὁποῖαν βλέπει καθημερινῶς ἐνεργοῦσαν, οὐδέποτε πρὸς τὴν συμπαθοῦσαν ἀγάπην. Πρὸς τούτοις, ἐν τῷ συζυγικῷ βίῳ παρουσιάζονται τόσα πολλά, τὰ ὁποῖα διὰ νέας πνοῆς ἀνάπτουσι τὸν σπινθῆρα, ὅστις παραμένει ἀδιόρατος ὑπὸ τὴν αἰθάλην τῶν φροντίδων καὶ ὑποθέσεων, καὶ δὴ τῆς μακρᾶς συνηθείας. Εἰς ταῦτα καταλέγω πρὸ παντὸς τὰ τέκνα, ὧν τὸ ἀξιαγάπητον, ἔφ' ὅσον εἶναι μικρά, ἡ προκοπή, ὅταν μεγαλώσῃ, συνδέουσι διὰ νέων δεσμῶν τὰς καρδίας τῶν γονέων, εἶτα δὲ καὶ τὴν πιστὴν καὶ ἀφωσιωμένην περιθάλψιν ἐν καιρῷ ἀσθενειῶν καὶ τὴν συμμετοχὴν εἰς λυπηρὰ καὶ εὐχάριστα οἰκογενειακὰ γεγονότα.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΚ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΣ

Χρῆσις τοῦ ἐλέφαντος εἰς τὰς Ἰνδίας.— Γνωστόν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τοὺς ἐλέφαντας εἴτε πρὸς μεταφορὰν τῶν ἀποσκευῶν τῶν στρατῶν αὐτῶν, εἴτε ὡς πολεμικὰ ὄργανα. Ὁ ἐλέφας τῶν Ἰνδῶν διαφέρει τοῦ τῆς Ἀφρικῆς κατὰ τὸ ὅτι ἔχει μικρότερα ὄτα καὶ μικροτέρους ὀδόντας. Τινὲς ἐλέφαντες, ἀρσενικοί, ἔχουν ἓνα μόνον ὀδόντα. Οἱ ἐλέφαντες εὗρισκονται εἰς ὅλην τὴν Ἰνδικήν, εἰς τὰ ὄρεινά αὐτῆς δάση.

Ἐπειδὴ οἱ ἀγριοὶ ἐλέφαντες κατέστρεφον ἄλλοτε τὰ σπαρτά, ὁ διοικητὴς τοῦ Μαδρὰς πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔδιδε μεγάλας ἀμοιβάς, ὅπως τοὺς φονεύσωσι, ἀλλὰ βραδύτερον κατηργήθη τὸ μέτρον τοῦτο καὶ ἀπεφασίσθη, ὅπως συλλαμβάνωνται καὶ ἐξημερώνωνται. Ἐκτοτε τοὺς μετεχειρίζονται ὡς ζῶα φορηγὰ. Ἡ κυβερνήσις τῆς Ἰνδικῆς κρατεῖ μόνον τοὺς ἀναγκαιοῦντας εἰς τὸν στρατὸν καὶ ἔχει τοιοῦτους πλείονας τῶν χιλίων, τοὺς δ' ἐπιλοιπούς πωλεῖ ἐπὶ δημοπρασίᾳ.

Οἱ ἐλέφαντες τῆς Κεϋλάνης.— Οὗτοι εἶναι οἱ καλλίτεροι. Ὁ πρὸς πώλησιν ἐλέφας δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἠλικίαν κατωτέραν τῶν 12 ἐτῶν καὶ νὰ ἔχῃ ὕψος κατ' ἐλάχιστον ἔρον 7 ποδῶν. Μέχρι τοῦ 45ου ἔτους τῆς ἠλικίας του εἶναι ἐπωφελεστέρα ἡ ἀγορὰ τοῦ ἐλέφαντος, διότι δύναται νὰ ἐργασθῇ καλῶς μέχρι τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἔτους. Ἡ ἠλικία τοῦ ἐλέφαντος ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ἀνωτέρου ἄκρου τοῦ ὠτός αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὴν δημοπρασίαν τῶν ἐλεφάντων παρουσιάζονται πολλοὶ ἀγορασταί. Ὁ ἐλέφας φέρει βάρος ἐξαπλάσιον τοῦ βάρους, τὸ ὁποῖον φέρει ὁ βῆς, ἧτοι 788 χιλιόγραμμα. Ἡ καθημερινὴ αὐτοῦ τροφή εἶναι 20-30 χιλιόγραμμα ὀρύζης, ἀναμειγμένης μὲ τρεῖς οὐγγίαις ἐλαίου, ἢ 185 χιλιόγραμμα ξηροῦ χόρτου ἢ 250 χιλιόγραμμα νεοῦ.

Ὁ ἐλέφας πίνει ὅχις τῆς ἡμέρας ἀνά 15 περίπου γαλόνια ὕδατος ἐκαστὴν φορὰν, δὲν ἀντέχει δὲ εἰς τὴν δίψαν πλεόν τῶν 24 ὡρῶν.

Οἱ Ἰνδοί, κακῶς ποιοῦντες, θεωροῦσι τὸν ἐλέφαντα ζῶον βλακῶδες, ἐνῶ εἶναι τὸ νοημότερον ὄλων τῶν ζῶων. Ὁ μηχανικὸς Γεώργιος Γβάτκιν, ὅστις ἀνέλαβε τὴν κατασκευὴν νέων ὁδῶν ἐν Κεϋλάνῃ, μετεχειρίζετο διηλεκτῶς εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐλέφαντας, καὶ ἀναφέρει, ὅτι πρέπει νὰ ἴδῃ τις αὐτὰ τὰ ζῶα ἐργαζόμενα, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν θαυμασίαν νοημοσύνην των. Φέρουσιν οἱ ἴδιοι τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν λίθους καὶ τοὺς τοποθετοῦσι μετὰ τσαύτης προσοχῆς, ὥστε ἀρκεῖ μικρὰ μετακινήσις, διὰ νὰ λάβωσι τὴν ὀριστηκὴν αὐτῶν θέσιν. Ὅταν ὁ ἐλέφας θέλῃ νὰ μετακινήσῃ λίθον πολὺ βαρύν, τὸν ἀνυψᾷ πρῶτον ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον μὲ τὸ μέτωπόν του, εἶτα στηρίζει τὰ γόνατα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λίθου καὶ τὸν κυλῖει, φθῶν αὐτὸν εἰς τὰ ἔμπρός. Ἐξακολουθεῖ δὲ τοῦτο, ἕως ὅτου φέρῃ αὐτὸν εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον τῷ ἔδειξεν ὁ ὀδηγὸς αὐτοῦ.

Πῶς συλλαμβάνουσι τοὺς ἐλέφαντας.— Ἐν Κεϋλάνῃ τοὺς συλλαμβάνουσι κατὰ τὸν ἐπόμενον τρόπον: Περιβάλλουσι δι' ἰσχυρῶν πασσάλων, τοὺς ὁποῖους συνδέουσι μὲ χονδρὰ σχοινία, μεγάλην ἔκτασιν, μέρος τῆς ὁποίας ἀφίνουσιν ἐλευθέρων. Τότε κνηγοὶ κατορθώνουσι νὰ εὗρωσιν ἀγέλην ἀγρίων ἐλεφάντων, τοὺς ὁποῖους περικυκλώνουσι, διὰ μεγάλων δὲ κραυγῶν καὶ κρούοντες τὰμ-τὰμ, ποιοῦσι καταθρόνιον θόρυβον. Τότε οἱ ἐλέφαντες ὀρμῶσιν ἐντὸς τοῦ περιφράγματος, τοῦ ὁποῖου κλείουσι τὴν ἐλευθέρην εἰσοδον. Ὅταν οἱ εἰς τὴν παγίδα συλληφθέντες ἐλέφαντες γίνωσιν ἡσυχότεροι καὶ ἀρχίσωσι νὰ συνειθίζωσι τὸν θόρυβον, προσπαθοῦσι νὰ τοὺς δέσωσιν, ἀλλὰ πολλάκις οὗτοι ὀρμῶσιν εἰς τὸ περίφραγμα, τὸ συντρίβουσι καὶ κατορθοῦσι νὰ δραστηεύσωσιν.

Οἱ ἰθαγενεῖς, διὰ νὰ κατορθώσωσι νὰ δέσωσι τοὺς ἐλέφαντας, εἰσέρχονται εἰς τὸ περίφραγμα, ἐπιβαίνοντες ἐξημερωμένων ἐλεφάντων, ὅταν δὲ ἡ στιγμή φανῇ πρὸς αὐτοὺς εὐνοϊκὴ, καταβαίνουσιν εἰς τὴν γῆν, κρύπτονται ὀπισθεν τῶν κνημῶν τῶν ἡμέρων ἐλεφάντων καὶ ρίπτουσι σχοινία κάτωθεν τῶν ποδῶν τῶν ἀγρίων. Οὕτω κατορθώνουν νὰ τοὺς δέσωσι, κάμνουσι διπλοῦν κόμβον εἰς τὸ σχοινίον καὶ δένουσι τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ σχοινίου ἐπὶ μεγάλου δένδρου ἢ πασσάλου. Ὅταν συλλάβουν ἀρκετοὺς ἐλέφαντας, ἀφίνουσι τοὺς λοιποὺς νὰ φύγωσιν.

Οἱ ἐν τῷ περιφράγματι ἐλέφαντες ἐξημεροῦνται διὰ παρατεταμένης νηστείας, ἐπὶ τέλος δὲ συνειθίζουσι ἐκείνον, ὁ ὁποῖος φέρει πρὸς αὐτοὺς τροφήν. Συνελήφθη θηλυκὴ ἐλέφας, τὸ μικρὸν τῆς ὁποίας εἶχε φύγει μετὰ τῶν ἀφειδέντων ἐλευθέρων. Ἡ μήτηρ ἔξεδήλωσε τότε πάραυτα ζωηροτάτην λύπην, ἠρνήθη νὰ λάβῃ τὴν τροφήν, τὴν ὁποῖαν τῇ προσέφερον καί, ἐπὶ τέλος, ἀπέθανεν ἐκ πείνης.

ΒΕΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΣΦΟΔΡΣ ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

(συνέχεια από σελίδα 165)

‘Η γιαγιά, αγία γυναίκα, έφορουσε την περιεργη σκέπη των όρεινων κατοίκων της επαρχίας Ruthène: ένας μεγάλος δίσκος από μαύρον πύλον, ξηρός ώσαν ξύλο, γαρνιρισμένος εις τὸ κέντρον με ύψωμα εις πάχος ενός δακτύλου, όχι πλατύτερον ενός εξαφράγκου. Μαύρη κορδέλλα, δεμένη κάτω από τὸ πηγούνι, εκράτει ἐν ίσορροπίᾳ τὸν χαριτωμένο, ἀλλ’ ἀσταθῆ αὐτὸν τροχόν.

Τὰ τουρσιά, ὁ κίνναβις, τὰ κοτόπουλα, τὰ γαλατερά, τὸ βούτυρο, ἡ πλύσις, ἡ περιποίηση των παιδιῶν, τὸ φαγὶ τοῦ σπιτιοῦ, ἀποτελοῦσαν ἄλλον τὸν κύκλον τῶν ἰδεῶν τῆς προκομμένης γυναικός. Εἰς τὸ ἀριστερὸ πλευρὸ τῆς ἡ ρόκα στημένη, κατάφορτη ἀπὸ στουκί εις τὸ δεξί τῆς, ἀδράχτι, ποῦ ἐστρυφογυρνοῦσε με ἓνα ταχὺ τοῦ δακτύλου κτύπημα, βρεγμένου πότε καὶ πότε εις τὸ σάλιο, ἐπηγαινοῦρχετο ἀκούραστο, ἐπιβλέπουσα τὴν τάξιν τοῦ οἴκοκυριοῦ.

Αἱ ἀναμνήσεις μου με τὴν ὑπενθυμίζουν πρὸ πάντων, ὅταν ἤρχοντο αἱ νύκτες τοῦ χειμῶνος, πλέον κατάλληλοι διὰ τὰς οἰκογενειακὰς διαχύσεις. ‘Όταν ἤρχετο ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐκαθήμεθα γύρω εις τὸ μεγάλο τραπέζι, ἐπάνω εις ἓνα διπλὸ θρανίον ἀπὸ ξύλο ἐλάτης με τέσσαρα ἀνισα πόδια. ‘Ο καθεὶς εὑρίσκει μιὰ γαβάθα καὶ ἓνα μεταλλινὸν χουλιάρι. Εἰς τὴν μίαν ἄκραν τοῦ τραπεζιοῦ εὑρίσκατο πάντοτε, ἕως ὅτου φαγωθῆ ὀλόκληρο, τυλιγμένο με λινο πανὶ μυρωδάτο, μπουγαδιασμένο, τὸ καρβέλι, ζυμωμένο ἀπὸ σίκαλι, μεγάλο ὡσαν ρόδα ἀμαξιοῦ. Με μιὰ μαχαιριά ὁ παπποῦς ἐκοπτε ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τὸ τραπέζι, ἐπειτα ἐμοίραζε τὸ κομμάτι μεταξύ μας με τὸ μαχαίρι, τὸ ὁποῖον μόνος αὐτὸς ἐπρεπε νὰ διευθύνῃ. ‘Ο καθεὶς τότε ἦτο ἐλεύθερος νὰ κόψῃ τὸ κομμάτι του, νὰ τὸ λιανίσῃ μέσα εις τὰ δάκτυλά του καὶ νὰ τὸ θρίψῃ, κατὰ τὴν ὄρεξίν του, μέσα εις τὴν γαβάθην του.

‘Ηρχε τότε ὁ ρόλος τῆς γιαγιάς. Μιὰ χύτρα με μεγάλη κοιλία ἐσιγόβραζε με μεγάλας φουσαλίδες ἐπάνω στῆς φλόγες τῆς γωνιάς καὶ ἐξέχυνε ὀρεκτικὴν εἴωδιαν λαχάνου με γλίνα ὀπλισμένη με τὴν γανωμένη χουλιάρη ἡ γιαγιά, ἀνέσχυε διὰ τὸν καθένα μας ἐναλλάξ πρῶτον τὸ ζουμί, διὰ νὰ μουσκέψῃ τὸ ψωμί του, ἐπειτα τὸ μαρίδιο τοῦ λαχάνου καὶ τοῦ χοιρομεριοῦ, μισὸ ψαχνὸ καὶ μισὸ παχύ, ποῦ ἔαλες ἐπάνω εις τὴ ἔχειλισμένη γαβάθα. Εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ τραπεζιοῦ ἦτο τὸ σταμνὶ με τὸ νερό, ἀφισμένο στὴ διάκρισι των διψασμένων. ‘Αἱ τί ὄρεξις ἦτον ἐκείνη! τί εὐχάριστο τραπέζι, πρὸ πάντων, ὅταν τὸ ἄσπρο τυρὶ, προῖόν τοῦ σπιτιοῦ, συνεπλήρωνε τὴν εἴωξιά!

Εἰς τὸ πλάγι μας ἔλαμπε ἡ μεγάλη γωνιά, ὅπου, ὅταν ἔκαμνε πολὺ κρύο, ἐκαίοντο ὀλόκληροι κορμοὶ δένδρων. Εἰς μιὰ γωνιά τῆς μεγαλοκορποῦς ἐστίας, γυαλισμένης ἀπὸ τὴν ἀσβόλη, ἔκειθεν εις κατάλληλον ἕθος μιὰ πλάκα σχιστάλιθου, φανάρι τῆς βεγγέρας. ‘Εκαίοντο ἐκεῖ σιζίτες ἀπὸ πεῦκα, διαλεγμένες ἀπὸ τὰς πλέον διαφανεῖς, τὰς πλέον ἐμποτισμένας ἀπὸ ρετσίναν. ‘Εσκορποῦσαν τριγύρω κόκκινη λάμψη με μαῦρον καπνὸ καὶ ἔτσι ἐξοικονομοῦτο τὸ λάδι των καρυδιῶν, ποῦ ἐκαίσαμε συνήθως εις τὴν κανδήλα.

‘Αμα ἐκωνόνοντο ἡ γαβάθες, ἀφοῦ ἐξέλιπε καὶ τὸ τελευταῖο ψιχουλάκι τοῦ τυριοῦ, ἡ γιαγιά ξανάπαιρνε τὴν ρόκα, καθισμένη στὴν ἄκρην τῆς φωτιάς, ἐπάνω σ’ ἓνα σκαμνί. ‘Ημεῖς τὰ μικρά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, κουρνιασμένα ἐπάνω στὰς πτέρνας, με τὰ χέρια ἀπλωμένα πρὸς τὴν ὀλόκληρη φλόγα των καιομένων σπάρτων, ἐσχηματίζαμε τὸν κύκλον γύρω τῆς καὶ τὴν ἀκούαμε με μεγάλη προσοχή. Μὰς διηγεῖτο ἱστορίας, ὅχι πολὺ ποικίλες ἐν’ ἀλήθεια, ἀλλὰ φανταστικὰς, ποῦ μὰς καλοῦρχοντο, ἐπειδὴ ὁ λύκος ἐλάμβανε συχνὰ τὸ μέρος του. Τὸν λύκο αὐτὸ, ἤρωα τόσων ἀφηγήσεων ποῦ μὰς ἐπροκαλοῦσε ῥίγος, ἤθελα πολὺ νὰ τὸν ἔβλεπα. ‘Ο βοσκὸς ἠρηνήθη πάντοτε νὰ με παραδεχθῆ τὴν νύκτα εις τὸ ἀχύρινο καθιστὶ του, μέσα εις τὸ λιβάδι.

‘Όταν ἐβαρυνόμεθα πλέον τῆς ἱστορίας τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ζώου, τοῦ δράκου καὶ τοῦ φειδιοῦ, ὅταν τὸ φανάρι με τὸ δαδί ἐβγαζε τῆς τελευταίας κόκκινης φλόγες του, ἐπηγαίναμε νὰ κοιμηθῶμε τὸν γλυκὺν ὕπνο, ποῦ φέρει ὁ κόπος τῆς ἡμέρας. ‘Ὡς νεώτερος τοῦ σπιτιοῦ, εἶχα δικαίωμα εις τὸ στρῶμα ἓνα σακκὶ γεμισμένο με μίαν μπάλλα ἀπὸ βρώμην. Οἱ σύντροφοί μου μόνον τὸ χόρτο ἐγνώριζον διὰ στρῶμα.

Σὲ ὀφείλω πολλά, ἀγαπητὴ γιαγιά μου! στὰ γόνάτα σου ἤδρα παρηγοριά εις τὰς πρώτας λύπας μου. Μ’ ἐκληροδότησε, ἴσως, ὀλίγη ἀπὸ τὴν εὐρωστιά σου, ὀλίγη ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου γιὰ τὴν ἐργασία, μὰ, βεβαίως, εἶσαι τόσον ξένη, ὅσον καὶ ὁ παπποῦς, διὰ τὸ πάθος μου γιὰ τὰ ἔντομα.

Δὲν εἶναι ὀλιγότερον ξένοι οἱ κατ’ εὐθεῖαν γονεῖς μου. ‘Η μητέρα μου, τελείως ἀγράμματος, μὴ γνωρίζουσα ὡς ἀνατροφέα, εἰμὴ τὴν πικρὰν πείραν ζωῆς περιπετειῶδους, ἦτον ὄλως ἀντίθετος πρὸς ὅ,τι ὁ ἀπῆται ἡ ἐκδήλωσις των διαθέσεων μου. ‘Όσον γι’ αὐτὸ βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά ἡ ἀρχὴ ἡ χαρακτηρισίζουσα τὸ πάθος, πρέπει ἄλλοῦ ν’ ἀναζητηθῆ.

Θὰ τὴν εὐρω, ἀρὰ γε, εις τὸν πατέρα; Πολὺ ὀλιγότερον. Φίλεργος καὶ εὐρωστος. Ἐπὼς ὁ παπποῦς, ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, εις τὰ νειάτα του εἶχεν ἀκολουθήσει τὸ σχολεῖον. ‘Ηξευρε νὰ γράφῃ καὶ ἐκαταλάμβανε τὴν ἐννοίαν, ὅταν τὸ κείμενον δὲν ὑπερέβαινε, ὡς πρὸς τὰς φιλολογικὰς δυσχερείας, τὰ διηγήματα των ἡμερολογίων. Κακὸ τρανὸ τὸν βρῆκα!

Μὲ τίποτε γρόσια, με ὀλίγην ἰκανότητα, Κύριος οἶδε πῶς θὰ ἐπερνοῦσεν, ἐγνώρισε ὄλας τὰς δυσχερείας τοῦ χωρικοῦ, ποῦ μεταφέρεται στὴν πόλιν. Διωκόμενος ἀπὸ τὴν ἐτυχίαν, συντηρημένος ἀπὸ τὰ βάρη, παρ’ ὄλην του τὴν καλὴν θέλησιν, πολὺ, πάρα πολὺ ἀπέχετο τοῦ νὰ μ’ ἐνθαρρύνῃ εις τὴν σπουδὴν τῆς ἐντομολογίας. Εἶχεν ἄλλα νὰ σκεφθῆ πλέον ἐπεύχοντα καὶ πλέον καταθλιπτικά. Κάνενας μπάτσος, ὅταν μ’ ἔβλεπε νὰ ἐμπήγω ἓνα μαμουδι ἐπάνω σὲ κἀνενα φελό, ἦσαν αἱ μόναι ἐνθαρρύνσεις, ποῦ εἶδα. ‘Ισως νὰ εἶχε δικαίον. Τὸ συμπέρασμα δὲν ἐπιδέχεται ἀντίρρησην τίποτε εις τοὺς προγόνους μου δὲν ἐξηγεῖ τὴν κλίσιν μου πρὸς παρατήρησιν.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α. ΣΩΗΡΟΥ

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

— Εἶδη περιπάτου.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ προσέχῃ κάνας πολὺ τὴν υγείαν του καὶ ὅταν ἀκόμη περιπατῆ. Αἱ ἐκδρομαὶ καὶ ὁ περίπατος εἶναι, βεβαίως, τὰ προχειρότερα μέσα, διὰ νὰ ἐξασκήσῃ κάνας τὸ σῶμά του, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέχῃ πολὺ εις τὰς ὑγιεινάς συνθήκας, ὅπο τὰς ὁποίας θὰ κάμῃ τὸν περίπατόν του. Προσπαθεῖτε νὰ μὴ ἰδρώσετε μετὰ τὰς ἐκδρομάς σας, ἀλλὰ, καὶ ἂν ἀκόμη ἰδρώσετε, μὴ φοβηθῆτε, διότι ὁ ἰδρῶς δὲν εἶναι ἐπικίνδινος, ἂν εἰμπορῆτε νὰ προφυλαχθῆτε κατὰ τὴν ὥραν, ποῦ θὰ εἰσθε ἰδρωμένοι. Προσέχετε μὴ σὰς κτυπήσῃ ρεθμα ψυχροῦ ἀέρος καὶ μὴ πιθῆτε ποτὲ κρῶο νερό, ἔστω καὶ με ὀλίγο κονιάκ ἀναμιγμένον.

Σταθῆτε εις ἓν μέρος, ποῦ νὰ μὴ τὸ προσβάλλῃ ὁ ἀέρας, καὶ κρατήσετε τὴν δίψαν σας. ‘Εν τούτοις, προτιμώτερον εἶναι νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας με ὀλιγότεραν γρηγοράδα καὶ νὰ ἀφήσετε τὸν ἰδρωτὰ σας νὰ ξηρανθῆ εις τὸν δρόμον. Ξεύρατε δὲ διατί; διότι με τὸν δρόμον, ποῦ θὰ κάμῃ τὸ σῶμά σας, θὰ διατηρηθῆ ζεστό καὶ ἡ ἐξάτμισις τοῦ ἰδρωτός, ἡ ὁποία φέρει ψύξιν, δὲν θὰ τὸ κρυώσῃ.

— Μὲ τὸ ποδήλατον.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς εἶπω περὶ περιπάτου, ὅταν αὐτὸς γίνεται πεζῆ. Πρέπει, ἐν τούτοις, νὰ προσθέσω, ὅτι ὠρατος περίπατος γίνεται με τὸ ἄλογον—ἰππασία—καὶ με τὸ ποδήλατον—ποδηλασία.

Τὸ ἄλογον δὲν εἶναι καὶ τόσον πρόχειρον μέσον ἄλλως τε, δὲν ἀρμύζει καὶ πολὺ στὰ παιδιά. Προχειρότερον, βεβαίως, εἶναι τὸ ποδήλατον.

‘Η ποδηλασία ἀπαιτεῖ περισσοτέρας δυνάμεις, παρὰ ὁ ἄπλοος περίπατος. Θέλει δυνατοῦς μύς εις τὰς κνήμας, θέλει ἰσχυροῦς πνεύμονας καὶ μάτι πολὺ δυνατό νὰ βλέπῃ ἐμπρός. Με τὸ ποδήλατον ἡ καρδία ἀναγκάζεται νὰ λειτουργῆ ζωηρότερα δι’ αὐτὸ πρέπει, πρὶν ἀρχίσετε νὰ ποδηλατῆτε, ἔπὼς σὰς ἐξετάσῃ ὁ ἰατρός. Ὑπάρχουν μερικαὶ ἀσθένειαι τοῦ στήθεος καὶ τῆς καρδίας, τὰς ὁποίας πολὺ πειράζει ἡ ποδηλασία.

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

15. — Ἡ φιλοξενία τῆς διδασκαλίσεως.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Εἰρήνη, ἡ μητέρα τῆς καὶ ἡ ἀρωσιωμένη διδασκάλισσα, ὄλαι μαυροφορεμένοι, ἔφθανον εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Εἶχαν πάρει μαζί των μόνον πολὺ ἐλαφρὰς ἀποσκευὰς καὶ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν των ἐκάθησαν εἰς λεωφορεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν τὰς μετέφερον εἰς τὸ σπίτι τῆς καλῆς διδασκαλίσεως, τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχεν ἀφήσει εἰς τὴν διάθεσιν τῆς χήρας καὶ τῆς ὀρφανῆς, ἕως οὗ αὐταὶ εἰμπορέσουν νὰ ἐγκατασταθοῦν μόναι των.

Ἡ κατοικία ἐκεῖνη δὲν ἦτο οὔτε μεγάλη, οὔτε κομψή, ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἡ διδασκάλισσα εἶχε βάλει ὄλαι τὰ ἐπιπλα, ποῦ ἐνληρονόμησεν ἀπὸ τοῦς γονεῖς τῆς, δι' αὐτὸ εἰς ταύτην ἦτο ἀγαπητὸ καὶ συμπαθές, διότι συνεχέντρωνε τόσας προσφιλεῖς ἀναμνήσεις.

Σήμερον τὸ σπιτάκι ἐκεῖνο ἤμποροῦσε νὰ προσφέρῃ τὴν φιλοξενίαν του εἰς τὰς δύο αὐτὰς λυπημένας ὑπάρξεις· δι' αὐτὸ ἡ διδασκάλισσα ἐθεώρησε τὸν ἑαυτὸν τῆς πολὺ εὐτυχῆ.

Ἡ κατοικία, βεβαίως, ἐκεῖνη ἦτο μικρά, ἀλλὰ θὰ ἐστέγαζε τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν κόρην τῆς καὶ θὰ ἦτο δι' αὐτὴν καταφύγιον ἀγνωστον, ὅπου αἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ψυχαὶ θὰ ἤμποροῦσαν νὰ κλαύσουν καὶ νὰ ἐνθυμηθοῦν τὸ παρελθόν των. Ἀπεταλεῖτο ἀπὸ δύο δωμάτια καὶ μικρὸν μαγειρεῖον.

Ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ μητέρα τῆς ἐπῆραν τὸ μεγαλεῖτερον δωμάτιον, τὸ ὁποῖον μὲ ἐπιμονὴν ταῖς προσέφερον ἡ διδασκάλισσα, ἐκεῖνη δὲ περικωλύθη εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζε μάλλον μὲ ἀποθήκην, ἀλλὰ δὲν εἶμεν διόλου δυσάρεστημένη ἀπ' αὐτὸ. Ἦτο εὐτυχῆς, διότι κατώρθωνε νὰ φανῇ χρήσιμος καὶ ὀφελίμη τώρα.

Προσπάθησε μάλιστα νὰ προσφέρῃ καὶ κάποιαν ἀνασιν εἰς τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν μητέρα τῆς, ἡ ὁποία μάλιστα, συνειθισμένη εἰς τὰς ἀπολύσεις τοῦ πλοῦτου, εἶχε σχηματίσει κακὸν χαρακτήρα. Εἶχε γίνῃ πολὺ ἰδιότροπος.

Ἐκομῆτο, αἰφνης, μόνον εἰς τέτοιο εἶδος κρεβάτι, ἐχρησιμοποίησε πολυθρόναν, ἡ ὁποία νὰ εἶναι πάντοτε σκεπασμένη μὲ τέτοιου εἶδους κάλυμμα. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ οὔτε τὴν πολλὴν ζέστην, οὔτε τὸ πολὺ κρύο. Τὸ πολὺ φθὸς τὴν ἐπέπαιζεν.

Ὡ; βλέπετε, ἡ μητέρα τῆς Εἰρήνης ἦτο πολὺ δυστυχῆς μὲ αὐτὰς τὰς ἰδιοτροπίας.

Τὴν ἐπέπαιζε πολὺ, ἔν δὲν ἐπαύθη εἰς πολυτελὲς καὶ ἀκριβὸν χαλί. Ὅσον δὲ διὰ τὴν τροφὴν τῆς, αἱ ἰδιοτροπίαί τῆς ἦσαν μεγαλεῖτεραι ἀκόμη. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ κυρία ἐκεῖνη δὲν κατώρθωνε νὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ τὴν ζωὴν, διότι τὸ χρῆμα τὴν εἶχε, καθὼς λέγουσιν, πολὺ χαιδεύσει.

Ἀπὸ ὄλαι αὐτὰ βλέπετε, καλαὶ μου φίλοι, τί λυπηρὸν πρᾶγμα ἦτο διὰ τὴν Εἰρήνην νὰ

ἔχῃ τέτοια μητέρα. Αὐτὸ, βέβαια, ἦτο μίαν ἐξαιρέσις, διότι ὄλαι αἱ ἄλλαι, τὰς ὁποίας γνωρίζω, ἔχουν ὄλαι τὰ προσόντα, διὰ νὰ φέρωνται καὶ νὰ ζοῦν ὅπως πρέπει γιὰ κάθε μίαν περίστασιν. Εἴτε δυστυχεῖς εἶναι, εἴτε εὐτυχεῖς, νὰ ἀνατρέφουν τὰ παιδιὰ των, νὰ τὰ διευθύνουν καὶ νὰ τὰ δίδουν σοφὰς συμβουλὰς. Εὐτυχῶς καὶ ἡ Εἰρήνη ἀπετέλει ἐξαιρέσιν.

Μὴ πειραχθῆτε, μικραὶ μου, δὲν θέλω νὰ εἰπῶ, ὅτι ὄλαι τὰ ἄλλα κορίτσια εἶναι παράλογα καὶ ἀσκεπτα, διότι ξεύρω ἐπίσης πολλὰ καλὰ κορίτσια, τὰ ὁποία μὲ ἀφοσίωσιν καὶ μὲ ἀγάπην θὰ ἔκαμνον καὶ ἐκεῖνα ὅ,τι ἔκαμεν ἡ Εἰρήνη.

Ἡ μητέρα τῆς κόρης αὐτῆς ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ποῦ ἀπέθανεν ὁ σύζυγός τῆς καὶ ἐχάθη ἡ περιουσία, δὲν ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται.

Ὅταν ἡ νεαρὰ κόρη καὶ ἡ διδασκάλισσά τῆς ἐτεποθέτησαν τὴν μητέρα εἰς τὸ καλλίτερον δωμάτιον καὶ τὴν ἐδοῦθησαν νὰ κατακλιθῇ, τὴν ἀφήσαν, ὅταν ἀπεκοιμήθη, αὐταὶ δὲ μὲ σιγανὰ βήματα ἐπῆγαν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον.

Ἐκαὶ ἡ διδασκάλισσα καὶ ἡ μαθήτρια, αἱ ὁποῖαι διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ δυστυχήματος εὗρισκοντο μόναι μαζί, ἐρρίφθησαν ἡ μία εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς ἄλλης καὶ ἀντήλλαξαν φιλιὰ.

— Ἀγαπημένη καὶ καλὴ μου φίλη, ἐφώναξεν ἡ Εἰρήνη, σεῖς εἰσθε διὰ μὰς ἡ θεῖα Πρόνοια. Τί θὰ ἐγινόμεθα μόναι, εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν πειναύουσαν, χωρὶς τὴν φιλοξενίαν, τὴν ὁποῖαν σεῖς μὰς προσεφέρατε τόσον φιλικῶς;

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, ἀπάντησεν ἡ διδασκάλισσα, θὰ ἤθελα νὰ σοῦ εἶδα κατὶ τελειότερον, ἀλλὰ μόνον ἡ εὐχὴ τῆς καρδιᾶς μου δὲν φθάνει.

— Τελειότερον; ἐπανέλαβεν ἡ Εἰρήνη. Λοιπόν, ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα πολὺ ὀλιγώτερον. Ἐγὼ ἐκτιμῶ τὴν καρδιά σας καὶ τὴν καλὴν διάθεσιν· δι' αὐτὸ εἶμαι εὐτυχῆς, δι' αὐτὸ σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῆς μητέρας μου.

— Ἐγὼ, ἀπάντησε τὴν ἡμερᾶν, τὴν ὁποῖαν πλέον θὰ τὴν ἀναφέρω μὲ τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας, πολὺ διαφέρει ἡ φιλοξενία μου ἀπὸ τὴν φιλοξενίαν ἐκεῖνην, τὴν ὁποῖαν εἶχετε σκοπὸν νὰ μοῦ προσφέρετε, ὅταν θὰ ἐνυμφεύσεσθε. Βλέπετε, λοιπόν, πόσον εἶχα δίκαιον νὰ μὴ σὰς ἀφίνω νὰ πλάττετε ὄνειρα καὶ σχέδια, τὰ ὁποία σχεδὸν πάντοτε γίνονται ἀπογοητεύσεις καὶ ἀφίνουσι μίαν μικρὰν ἐντύπωσιν;

— Ἀλλ' εἰπέτε μου, καλὴ μου κυρία, εἰξεύρατε, λοιπόν, ἀπὸ καιρὸν τὴν θέσιν τοῦ δυστυχισμένου πατέρα μου;

— Ὅχι, ἀλλὰ εἰξεύρα πόσον ὁ δρόμος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε ριφθῆ ὁ ἴδιος μὲ τὰς ὑποθέσεις του, ἦτο ἐπικίνδυνος καὶ δι' αὐτὸ ἐφοδούμην διὰ σὰς, ἡ ὁποία εἶχετε τόσην μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν καλὴν σας θέσιν καὶ δὲν [ἀβλέπατε τὸν κίνδυνον. Δι' αὐτὸ, χωρὶς νὰ σὰς ἀναφέρω τὸν κίνδυνον ἐκεῖνον καὶ τοῦς φόβους μου, προσεπάθησα, ἀγαπητὴ, νὰ σὰς κάμω νὰ σκεφθῆτε, ὅτι ὄλαι ἀνεκπεδογυρίζουσι ἐδῶ εἰς τὴν γῆν.

(ἀκολουθεῖ) ΚΑΕΙΩ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΑΣΚΗΣΕΙΣ

171. — Δίνυμα.

Ἀπὸ πόλιν τῆς Ἑλλάδος ἂν ἄλλοις ἕνα γράμμα, παρθεῖς θὰ σχηματίσει εὐρωπαϊκὸν τι χρῆμα. (Ἄπ. Σ. Βαλλερὰς).

172. — Στοιχειογράφος.

Γράμμα τι μὲ ζῶον ἂν ἐνώσῃς, εὐχάριστον ποτόν θὰ φανερῶσῃς. (Ἄπ. Φώτ. Μ. Τσόχατζης).

173. — Μίτος τῆς Ἀριάδης.

ι	ο	α	δ	τ	δ	τ
τ	ν	α	ε	ι	η	α
α	ι	ρ	α	ν	ν	η
α	α	ι	δ	ο	ν	μ
ε	α	ι	δ	ε	ι	α

Τὰ ἐντὸς τῶν τετραγώνων γράμματα, μεθοδικῶς λαμβανόμενα, σχηματίζουν γινωμικόν. (Ἄπ. Κωνστ. Θ. Δαλιερὰν).

174. — Γεῖφος.

τίποτε
 Μ α τίποτε φην τίποτε εἶμι τ λές.
 τίποτε τίποτε
 (Ἄπ. Μικρὸς καλλιτέχνης).

175. — Πυραμίς.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦσιν ὄνομα ἐντὸς τῶν ἐπιπέδων τῆς Ἑλλάδος: σύμφωνον, ζῶον, κίνησις θαλάσσης, μέρος τοῦ στομάχου, εἶδος βασιλείας τῆς Σπάρτης. (Ἄπ. Ἐρμής).

176. — Ἀναγραμματισμός.

Ἐνα γράμμα ἂν ἀλλάξῃς, μίαν πόλιν θὰ γοθῇ καὶ ἕνα μέταλλον γινωστόν θὰ φανῇ εἰς τὸ λεπτόν. (Ἄπ. Ἐρασμία Ζουμπούλογλου).

177. — Παίγνιον.

Πῶς εἶναι δυνατόν εἰς τὰ ἀνωθὶ 6 τετραγώνια νὰ θέσῃς τὸ ὄνομα Καππαδοκία, μὲ τὸν ὅσον, ὅπως εἰς κάθε τετραγωνίδιον τεθῆ ἕν μόνον γράμμα; (Ἄπ. Γοργὸς Δαλφίν).

178. — Μωσαϊκόν.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	πρωτεύουσα
4	7	9	8	9	1	ὄνομα			
1	5	6	7	9	ἐκπαιδευτήριον				
8	9	7	6	1	νήσοι				
5	9	7	9	πόλις					
5	6	7	9	ὄργανον τοῦ σώματος					
1	3	7	μωσαϊκὸς φθόγγος						
2	6	ἀσθρὸν							

(Ἄπ. Β. Ν. Δαλιερὰν).

179. — Κῆβρι.

Α' κῆβρι. — Ὁριζοντίας: νῆσοι, τοῦ Αἰγαίου, τμήμα χρόνου. Καθέτως: οὐρανός, βασιλεὺς τῶν Θεῶν, χώρα τῆς Ἀσίας.
 Β' κῆβρι. — Ὁριζοντίας: πόλις, ἀστὴρ, Καθέτως: θηλεκὸν ἰθνηκὸν ἐπιπέδου, ὄψος.
 (Ἄπ. Αἰμ. Λ. Βέργας).

180. — Ἐρᾶτησις.

— Ποῖον πτηνὸν γεννᾶται ἀπὸ δύο γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ ἕνα νηοῖ; (Ἄπ. Θάλεια Γ. Λεοντίδου).

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΦΙΛΙΑ

Φιλία είναι ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα καὶ πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους, μετὰ τῶν ὁποίων οὐδεμία μᾶς συνδέει συγγένεια. Εἶναι γλυκὺ συναίσθημα, γαλήνη οὐράνιος καὶ ὑπέροχος σπινθήρ, ναρκώνων τὴν ὀδύνην.

Τὴν περιβάλλουσιν ὡς φωτιστέφανος ἡ εὐκρίνεια, ἡ ἀφιλοκέρδεια καὶ ἡ ἰσότης.

Οὐδὲν τερπνότερον καὶ χρησιμότερον αὐτῆς. Τὸν μέλλοντα ν' ἀποκτήσωμεν φίλον μᾶς πρέπει νὰ γνωρίζωμεν καλῶς καὶ νὰ εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ του θέλομεν εὖρει πιστὸν φίλον καὶ σύντροφον εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς. Πρέπει ἡμεῖς μᾶλλον νὰ ζητῶμεν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους κρίνομεν ἀξίους τῆς φιλίας μας, καὶ νὰ μὴ προσκολώμεθα ἑλαφρῶς καὶ κούφως πρὸς ἀνθρώπους κακούς, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ φιλία μετὰ δύο πονηρῶν, οὔτε μετὰ δύο πονηροῦ καὶ χρηστοῦ.

Ἀφοῦ δὲ οὕτω μετὰ προσοχῆς ἀποκτήσωμεν φίλον, πρέπει νὰ φροντίζωμεν, ὅπως ἡ φιλία διαμείνῃ σταθερά.

Ἀδιαχώριστος σύντροφος εἶναι εὐκρινὴς φίλος καὶ κατὰ μὲν τὰς εὐτυχίας ἐκαιεῖναι τὴν χαρὰν, κατὰ δὲ τὰς δυστυχίας ἐξωρατίζει τὰς λύπας καὶ τὰς ὀδύνας, συμμεριζόμενος ἐξ ἴσου τόσον τὴν λύπην, ὅσον καὶ τὴν χαρὰν.

Ὁφειλομεν, πρὸς τούτοις, ἐν καιρῷ συμφορᾶς, νὰ εἴμεθα πρόθυμοι, ὅπως πράξωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ ὅ,τι θὰ ἐπαιτεῖ καὶ ἐκαίνος ὑπὲρ ἡμῶν, ἐὰν ἠθέλομεν εὐρεθῆ εἰς ὁμοίαν περίστασιν, μετὰ μεγάλης ὁμῶς προσοχῆς, ἵνα μὴ προσβάλληται ἡ φιλοτιμία του.

Καὶ τότε μόνον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ εὐγενές, ὑπέροχον, ὑψηλὸν καὶ ἰδεώδες τοῦτο αἶσθημα διατηρήθη μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὴν τελειότητα, τοῦ ὁποίου ἦσαν ἀπαραμίλλοι οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι Δάμων καὶ Φυντίας, οἵτινες τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας κοσμοῦσιν ἐκαξίως.

KANSIDEN A. TATIKKA

ΣΚΕΨΕΙΣ

* Διὰ νὰ ζήσῃ τις εὐτυχῆς, πρέπει ἢ νὰ εἶναι πάντοτε φρόνιμος ἢ νὰ μὴ εἶναι ποτέ.

* Τὸ καλλίτερον ροδάκινον ἑνὸς κήπου καὶ τὸ ὀφραιότερον ἄτομον μιᾶς κοινωνίας εἶναι πάντοτε τὰ πρῶτα πράγματα, τὰ ὁποῖα οἱ κακοὶ καταρροεργοῦσιν.

* Ὄταν ἀνθρώπος τις δεικνύεται τοιοῦτος, ὅπως πράγματι εἶναι, λέγουσιν, ὅτι λησμονεῖται.

* Ἡ εὐτυχία εἶναι κλάδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ σηριχθῆ, ἀλλ' ὁμῶς δὲν δύναται νὰ κτίσῃ καὶ τὴν φωλεάν του.

* Ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἐκθειάζει, ὅτι οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἦσαν μεγάλοι, διὰν αὐτὸς εἶναι μικρός, εἶναι ταπεινὸς χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ.

ΤΟ ΤΥΦΛΟ

Λένε, πῶς εἶν' εὐμορφη ἡ ζωὴ, πῶς ἥλιος λάμπει τὴν ἡμέρα, τ' ἀστέρια τρεμοσβύνουν τὴν αὐγὴ ψηλὰ κεῖ, πάνω στὸν αἰθέρα.

Τὰ στάχυα στοὺς ἀγρούς κινοῦν τ' ὀλόχροσα ὀλόρθα των κεφάλια, τὸν εὐεργέτη ἥλιο προσκυνοῦν μ' ἀφάνταστη μεγάλη περηφάνεια.

Τρέχουν τὰ γάργαρα νερά, πηδοῦν τ' ἀρνάκια στὰ λιβάδια καὶ τὰ πουλάκια στήνουνε φωλιὰ σ' ἀνθοπαρτα κι' ὠραῖα μονοπάτια.

Τὸ κῦμα σπᾶνει στὴν ἀκρογιαλιά, μ' ἀφρὸ ὀλόλευκο τὰ στεφανώνει καὶ μπρὸς στὴν εὐμορφὴ του τὴ φωλιὰ τραγοῦδια ψάλλει τ' ἀηδόνη.

Μ' αὐτὰ ποῖε δὲν θὰ τὰ ἰδῶ, ἡ τύχη μοῦχε προγραμμαμένο τυφλὸ νὰ ζῶ στὸν κόσμον αὐτὸν ἰδῶ, μαῦρο, φτωχό, δυστυχεμένο.

Τῆς μυριοπόθητῆς μᾶς τῆς ζωῆς τ' ἀμέτρητα τῆς φύσεως μας λαγκάδια, ζωγραφισμένα διὰ τὰ θωρῶ μέσ' στῆς ψυχῆς τ' ἀμέτρητα κι' ἀίλλειατα σκοιτάδια.

Γιατί ἀκόμη πρὶν νὰ βαρεθῶ, τὸν κόσμ' αὐτὸν πρὶν νὰ χορτάσω, τύχη! γιατί τὸ φῶς νὰ στερηθῶ, τὸν εὐμορφο τὸν κόσμον νὰ ξεχάσω;

Καὶ τώρα, μακρὰ ἀπ' τῆς χαρῆς τῆς ἀφταστῆς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, χαρὰ γιὰ μένα πάντοτε ἡ συμφορὰ καὶ λύτρωσι ἀπ' τὸν κόσμ' ὁ θάνατός μου.

M. KONSTANTINIDIS

ΔΥΟ ΚΛΕΠΤΑΙ

Ἡμέραν τινὰ δύο κλέπται, μὴ ἔχοντες τί νὰ κάμουν, εἰσῆλθον εἰς τι δάσος καὶ περιέμενον διαβάτην τινὰ διὰ νὰ τὸν ληστεύσωσιν. Ἐνῶ δὲ ἐσκάπτοντο, ἰδοὺ μακρόθεν ὄνος, φέρων ὑδροπέποινας καὶ παρακολουθούμενος σιγά-σιγά ὑπὸ τοῦ κυρίου του. Μόλις ἐπλησίασεν ὁ ὄνος, οἱ κλέπται περιχαρεῖς ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ καί, καταβιβάσαντες τὸ φορτίον, ἤρξαντο φιλονεικοῦντες τίς θὰ ἀναβῆ ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἐγὼ θὰ καθήσω ἐπὶ τοῦ ὄνου, ἔλεγεν ὁ εἰς.

— Ὅχι, ἐγὼ θὰ λάβω καὶ τὸν ὄνον καὶ τὸ φορτίον, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

Καί, ἐπειδὴ οὐδεὶς ὑπεχώρει, ἤλθον εἰς χεῖρας. Τότε ὁ χωρικός, ὅστις μακρόθεν παρηκολούθει τὴν σκηνὴν, πλημαίξει, ἀναβαίνει ἐπὶ τοῦ ὄνου καὶ φεύγει.

(Ἐκ τοῦ τουρκικοῦ)

I. ZAGANIARIS

Κατάλογος ΙΑ'

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like 'Αι μαθήτριά της ΣΤ' και Ε' τάξεως', 'Φωφὸ Μ. Βασιλειάδου', 'Θηθεῖσα Κ. Μονογιούδη', etc.

Γρ. 982.50

Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων 3251.25

των έράνους και έμάζευσαν άριστά γενναίον χρηματικόν ποσόν. Τά όνόματά των θά τά ίδητε εις τόν δημοσιεύμενον σήμερον ΙΔ' κατάλογον· τά όνόματά των, τά όποια αξίζουν κάθε έπαινον, πρέπει νά χαρακτηθύν διά δια καλόν και εύγενές παράδειγμα. 'Ω! τό «'Ασ' Όλα» είναι πολύ υπερήφανον, διότι έχει τόσον καλοός και τόσον λεπτούς φίλους μέ τόσα ώραία είσθήματα!

Τήν σημερινήν μου άλληλογραφίαν πολύ άπαχολεί και τό ζήτημα των καταγγελιών. Όσον εύχάριστα είναι όσα προηγουμένως σας ανέφερον, τόσον θλιβερά και όκληρά είναι αυτά, τά όποια σας έκθέτω τώρα.

Έν πρώτοις, έχω γράμμα του Δ. Γ. Σανθοπούλου, ό όποιος μου καταγγέλλει, ότι τό έργον «Υπολαίς και Ιέραξ» είναι αντιγραφισμένον μέ μικράν άλλαγήν μερικών λέξεων από τό άναγνωσματάριον της Δ' τάξεως του Ζωγραφείου, τό όποιον είχε πάρουν ό αδελφός του. Από τό άναγνωσματάριον αυτό απέκοψε και μου έστειλε τός σελίδας 14-16, όπου είναι δημοσιευμένον. Επίσης μου καταγγέλλει, ότι και τό έργον «Μή κρίνεται έκ του φαινομένου», είναι παρμένον από τό ίδιον άναγνωστικόν της Ε' τάξεως, τό όποιον δέν είμπορει νά άποκόψη, διότι τό διαβάσει ό αδελφός του, αλλά είμπορει νά μάς τό φέρη διά νά κρίνωμεν. Είς τό τέλος της καταγγελίας του ό Δ. Γ. Σανθόπουλος αναφέρει, ότι δέν κέμνει τήν καταγγελίαν από έχθραν, αλλά διά νά φιλοτιμηθύν ει άναγνώσται του Παιδικού νά στέλλουν έργα ίδια των και όχι αντιγραμμένα.

Συμένονα τό έργον, που είδημοσιεύθη εις τό 18 φύλλον μας και τό έργον του άναγνωστικού, που φέρει τόν ίδιον τίτλον «Υπολαίς και Ιέραξ», και εύρον, ότι τά δύο έργα μέ έλιγίστας παραλλαγές είναι σχεδόν όμοια. Πώς θέλει, λοιπόν, τό *Μή με λησμονεί* νά εξηγήσω τήν σύμπτωση; Έπρεπε νά τό κάμη αυτό κατόπιν τόσων και τόσων, που είδημοσιεύθησαν εις τό περιοδικόν μας; Κάθε τιμωρία είναι μικρά, όταν δέν έπόρχη ή συναίσθησις της αξιοπρεπείας. Όσον διά τό άλλο έργον δέν είμπορώ νά άποφραγθώ, διότι δέν έκαμα τήν παροβολήν.

Τώρα έρχεται ή σειρά των άπολογιών. Δέν πρέπει, βέβαια, νά άποκλείσωμεν από τό δικαίωμα αυτό κανένα· όλοι είναι ίσοι άέναντι των κανόνων του περιοδικού μας. Και έν πρώτοις, ό *Ανδρέας Χ. Ζαχόπουλος* άπαντή εις τόν *Δίσωπον*, ότι δέν άντέγραψε τό «Πρόβλημα διά τά παιδιά» από τό άναγνωστικόν «Παιδικόν κήπον», αλλά τό μετέφρασαν από τό γαλλικόν βιβλίον «*Lectures Courantes de premiere année*», από τήν σελίδα 22, κεφάλαιον 22. Τό μόνον σφάλμα, που όμολογεί ό *Ανδρ. Χ. Ζαχόπουλος*, είναι, ότι παρέλειψε νά σημειώση, ότι είναι μετάφρασις. Βεβαίως ό *Ζαχόπουλος* πταίει, διότι δέν έπρεπε νά παραλείψη, ότι είναι μετάφρασις, αλλά νά τό σημειώση.

Πιθανόν όμως και ό *Δίσωπος* νά έχη δικαίον· τό ίδιον δηλαδή έργον νά είναι δημοσιευμένον και εις τόν «Παιδικόν κήπον» και αυτό μετάφρασμένον έκ του γαλλικού. Άλλως τε, ξεύρομεν, ότι πολλά, πλείστα διηγήματα των άναγνωστικών μας είναι μεταφρασμένα χωρίς νά τό σημειώνουν.

Έχω έν' όψιν μου και άλλην άπολογίαν, της *Ευθαλίας Ε. Μαλλή*· αυτή άπαντή εις τόν *Δίσωπον*, όστις τήν κατήγγειλεν, ότι τό έργον της είναι ίδιική της μετάφρασις από τό «*Premiere année de lecture, M. Gwynn*», τό κείμενον του όποιου και μου άποστέλλει. Όπως, εύρίσκω, ότι ή μετάφρασις είναι πιστή· υποθέτω, λοιπόν, ότι θά συνέβη και εις τήν περίπτωση αυτήν, ότι πιθανόν νά έγινε και εις τήν άνωτέρω περίπτωση, θά μεταφράσθη δηλαδή έργον, τό όποιον είχε μεταφρασθή και διά τό άναγνωστικόν. Έν τινάσση περιπτώσει δέν είναι αξιοκατάκριτα, ό άποστέλλων, άφου δηλώση, ότι είναι έκ μετάφρασεως. Έν πρώτοις, διά νά άποφύγωμεν νά έπισόδια, κα. ε. τός φίλους μου νά μη μεταφράζοντ, ή, άν μεταφράζοντ, νά άποφύγουν τό έργο, που είναι δημοσιευμένα εις τό γαλλικά άναγνωστικά, διότι τότε υπάρχει κίνδυνος νά συμπόσουν και νά έχωμεν πάλιν καταγγελίας.

Επίσης και ή *Αλετριμνήστρα* διαμαρτύρεται, ότι δέν άντέγραψε τόν καταγγεθέντα γρίφον από τόν «Φάρος», τόν όποιον ούτε έχει, ούτε είδεν, αλλά τόν συνέθεσε μόνη της.

μηλίαν, εις τήν όποιαν συγιστώ νά μη έμπιστεύονται εις ούδένα τό μυστικόν της· αυτό, που έπαθε, φίλη, θά σέ διδάξη νά γνωρίζης τήν αξίαν των μυστικών—τήν *Μούσαν* του *Ελικώνος*, τήν όποιαν εύχομαι παραστικά· έπής τός πνευματικός άσκήσις σου—τόν *Λιμένα της παρηγορίας*, εις τόν όποιον στέλλω εύχαριστίας διά τά καλά του αισθήματα—τήν *Ασπασίαν Γ. Παπαδοπούλου*, εις τήν ίποιαν εύχομαι θερμότατα νά άπολλαγή γρήγορα από τήν ασθένειάν της και νά επανέλθη εις τά κοθητά της μαθήματα—τήν *Περίεργον* του *Μακροχωρίου*, της όποιας έλήφθησαν αι πνευματικά άσκήσεις και θά δημοσιευθύν μέ τήν σειράν των—τόν *Βέρωνα Μ. Ψωμιάδη*, ό όποιος είναι καταχαρυσμένος μέ τήν προκήρυξιν των Πασχαλινών διαγωνισμών, εις τούς όποιους θά λάβη μέρος αυτός μαζί μέ τούς φίλους του, ιδιαιτέρως βέβαια· όσον διά τός πνευματικός άσκήσεις θά δημοσιευθύν· τί; θέλετε νά δημοσιεύσωμεν 20 εις έκαστον φύλλον;—τήν *Θάλειαν Γ. Λιονίδου*, ή όποια μέ γράφει τό προς τό *Παιδικόν* εισθίματα της, όσοι διά τήν πρότασιν σου, θά τήν σκεφθώ—εις τόν *Άρσην*, έπής τό έργον σου και τό παράδειγμα—εις τόν *Στ. Πάτ*, εις τόν όποιον συνέστησα ν' άλλάξη τό ψευδώνυμόν του, αλλά τό όποιον καταγορήθη εις τόν κατάλογον των λυτών διά νά μη άδικηθή.

Είς τά τόσα άλλα γράμματα, που έμειναν άκόμη, θ' άπαντήσω εις τό προσεχές.

Διά τό λαχείον του έργοχείρου έχομεν σήμερον τά όνόματα *Ηρα Τσαροπούλου* αριθμ. 11, *Γεωργία Παπαδοπούλου* 12, *Ιουλίττα Πετρίδου* 28 και 32, *Ελένη Πετρίδου* 29, *Σοιλιάνα Πετρίδου* 30, *Πέτρος Πετρίδης* 32 και *Φωτεινή Φωκίδου* 33.

ΕΙΡΗΝΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Η Κοσμητεία του Συνδέσμου διά τήν προστασίαν των *Αστέγων* παιδων κάμνει έκκλησίαν προς όλους τούς μικρούς και φιλανθρωπούς μικρούς άναγνώστας του *Παιδικού*, όπως άποστείλωσι μεταχειρισμένα ένδύματά των χάριν των *αστέγων* αυτών και αποκλήρωσιν παιδίων.

Η αξιότιμος Κοσμητεία εις τό προς τό *Παιδικόν 'Ασ' Όλα* γράμμα της εκφράζει τήν *Ελπίδα*, ότι ή παράκλησις της αυτή θά γίνη θερμότατα δεκτική από τόν μικρόκοσμόν μας όλόκληρον. Γνωρίζομεν τά γενναία αισθήματα, τά όποια τρέφει επέρ των πτωχών και των δυστυχών παιδιών· δι' αυτό είμεθα βέβαιοι, ότι θ' ανταποκριθή κάθε άναγνώστης του *Παιδικού*, και χάριν των άπόρων και διά νά δείξη, ότι ή πνευματική οικογένεια, τήν όποιαν είδημοσύργησι τό *Παιδικόν*, πρωτοστατεί εις κάθε ώραίον και εύγενές έργον.

Λοιπόν, σεις, που είσθε φορεμένοι μέ καινούρια και καλά ένδύματα, ένθνηθητε, δι ύπάρχουν και γυμνά παιδάκια· στέλλετε κανέν παλαιόν σας ένδυμα και θά δημιουργήσεται μία έντυχία.

Τός εις ένδύματα προσφοράς σας στέλλεται εις τό *Όρφανοτροφείον* του *Γνωσμούς Σουγιού Πέτρας*. Τός δέ *Παιδικόν* αναλαμβάνει νά δημοσιεύη τά όνόματα των καλών άναγνωστών του, που θά προσφέρουν ένδύματα. Τά όνόματα αυτά θά παρακαλώσωμεν τήν *Κοσμητεία* του *Συνδέσμου* νά μάς τό άποστέλλη.

Έχω σήμερον πολλά γράμματα διά νά άπαντήσω· οι φάκελλοί των είναι σπαργμένοι επάνω εις τό γραφειόν μου και μέ περιμένουν. Τί άλληλογραφία! Πόσοι καλοί φίλοι μεν γράφουν! Τί κόπος! Άλλά μή νομίσετε, ότι ό κόπος αυτός μου είναι δυσάρεστος· όλος διόλου τό έναντίον μάλιστα, αισθάνομαι μίαν ιδιαιτέρην απόλαυσιν, όταν συνομιλώ μέ τούς καλοός μικρούς μου φίλους, όταν άκούω τός σκέψεις των, όταν δέχομαι τός έκμυστηρεύσεις των και κατορθώνω, έστω και δυό λόγια νά τούς άπαντιώ.

Αρχίζω νά άνοίγω τό γράμμα, που μέ περιμένουν. Παίρνω ένα φάκελλον· αυτός μου κενεά τήν προσοχήν μέ μίαν ιδιαιτίραν εύδίαν, τήν όποιαν άποδίδει ένα άρωμα λεπτόν, γλυκό, αλλά όλος διόλου διαφορετικόν από τής μυρωδιάς, που πωλούν τά καταστήματα των τεπιερισμών και της πολυτελείας. Άνοίγω τό γράμμα και τό διαβάσω· τό διαβάσω και σας τό αντιγράψω έδω, διά νά τό διαβάσετε και σεις. Τό γράμμα λέγει:

«Είς τό 19ον φυλλάδιον μας υπενθυμίσεις, πολυαγαπημένο μας «'Ασ' Όλα», ότι έπέρασαν δύο εβδομάδες της Τεσσαρακοστής, και τό Πάσχα πλησιάζει και ότι πρέπει νά σκεφθώμεν τό πτωχά.»

Μάς έποδεικνύεις μάλιστα μέ πόσους τρόπους είμπορομεν νά συνάξωμεν χρήματα. Ένας από τούς πολλούς τρόπους μάς γράφεις, ότι είναι· αι ένα έργοχειράκι, τό όποιον είμπορει νά γίνη λαχείον.

Λοιπόν, αγαπητό μας «'Ασ' Όλα», είμεις έκπέφθημεν νά κομώμεν αυτό τό πράγμα πολύ πριν άκόμη νά μάς τό γράψης σύ. Δηλαδή έκπέφθημεν νά προσφέρη ή κάθε μία από ημάς ό,τι χρειάζεται διά μίαν έφημεριδοθήκην. Η μία προσέφερεν όλίγον μεταξωτόν, ή άλλη όλίγα μετόξισ, ή άλλη όλίγον κατηφέν και άλλη άνέλαβε να τήν κενήση. Άφου έτελείωσε, τήν διεθέσαμεν εις λαχείον, από τό όποιον έμαζεύσαμεν 450 γρόσια. Η έκκόβουσις έγινε χτές. Ο λαχινός έπασεν εις μίαν μαθήτριαν της σχολής μας, ή όποια προσέφερε και έτερα 25 γρόσια, τά όποια προσθέτομεν εις τά 450 και ούτω τό ποσόν μας έγινε 475 γρ., τά όποια σήμερον σας στέλλομεν. Εύχόμεθα όπως τό σύνθημά μας «τό Πάσχα των πτωχών μέ έκαστον Μραγ» εκπληρωθή.

Σε παρακαλοώμεν δέ, αγαπητόν μας «'Ασ' Όλα», νά συγκαθής έκ μέρους μας και νά χαιρετήσης τήν καλήν *Ελένην Μπέλιτα*, ή όποια προσέφερε διά τό Πάσχα των πτωχών έν ώραίον έργόχειρον, όπως γράφεις· θά βοηθήσωμεν και ήμεις τό έργον της. Ιδιαιτέρως θά στείλωμεν τόν όβολόν μας διά τό λαχείόν της.»

Αυτό έλεγε τό γράμμα αυτό, εις τό όποιον υπεγράφετο: «Αί μαθήτριά της ΣΤ' και Ε' τάξεως του Παρθαναγωγείου Φερών.»

Τώρα, βεβαίως, θά έννοήσατε και σεις, όπως και έγω ένόησα. Η εύχούσα αυτή, τήν όποιαν έβγαξε τό γράμμα έκείνο, ή μυρωδιά ή λεπτή και άγνωστη έκείνη, που δέν πωλείται πουθενά, είναι ή εύχούσα της παιδικής τέσπλαγγισ, είναι ή μυρωδιά έκείνη, ή όποια πηγάζει από τήν χρυσή καρδίαν, ή όποια πάλει, ή όποια ποιεί, ή όποια συμπάθει νά πτωχά, τά άπορα, τά άπορφανισμένα παιδάκια.

Ημπορούσα νά γράψω πολλά, πάρα πολλά, διά τήν καλήν αυτήν πρωτοβουλίαν των εύγενών μαθητριών του Παρθαναγωγείου Φερών, αλλά έφίνω νά λολήσω καλλίτερα από έμέ τό εύγενικόν των γρομμώται. Είς τός αγαπητός μου μικρός φίλος αυτός στέλλω τόν χαιρετισμόν των πτωχών, τός εύχάς των εύεργετούμένων, τήν εύχαριστήσιν της συγκλημένης καρδιάς των· είναι τά καλλίτερα δώρα διά τήν εύγενή των πράξιν.

Έχω άκόμη και άλλην φιλανθρωπιικήν κίνησιν τά σας έκθέσω έδω μέ πολλήν μου εύχαριστήσιν και προς έπίτευχόν της μεζός κωμωδίας μας. Οι μαθηταί του *Αρρεναγωγείου Κοντοκαλίου* έσδ